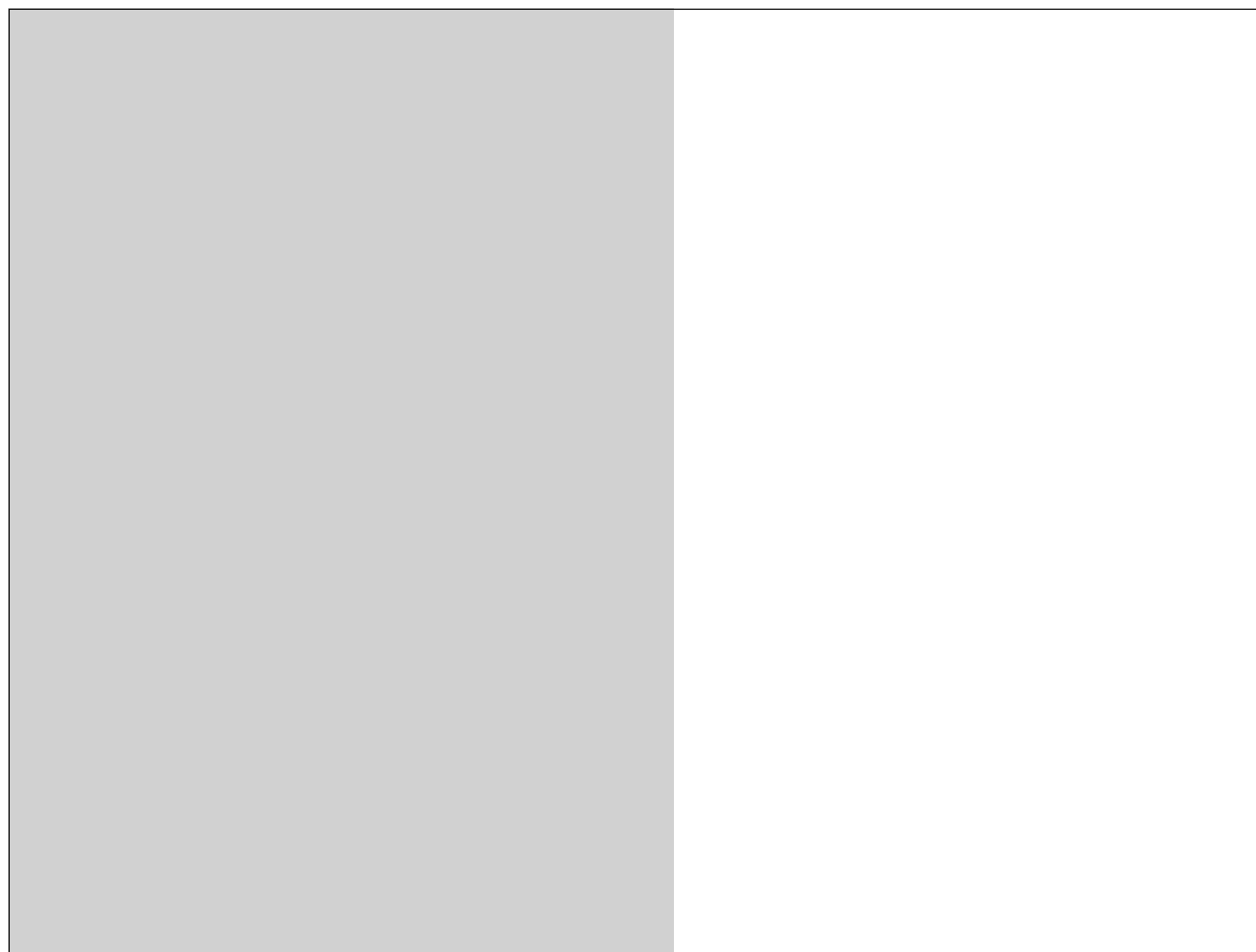

44. ČÍSLO/II. ROČNÍK

3,- Kč

30. ŘÍJEN 1994

... a světlo věčné ať jim svítí! (foto DCM Praha)

NÁSLEDUJ MĚ!

1. Nejdůležitější složka ve sta-rých i nových formách Bohu za-svěceného života je požadavek, aby se v něm zřetelně projevovala *zásad-ní shoda s Kristovou vůlí*, protože od něho pocházejí evangelní rady a v tomto smyslu je tedy zakladatelem řeholního života a všech podobných stavů zasvěcení se Bohu. Jak učí II. vat. koncil, evangelní rady „mají podklad v Pánových slovech a v jeho příkladu“.

Nechyběli ti, kdo uváděli tento podklad v pochybnost a považovali Bohu zasvěcený život za čistě lidské zřízení, k němuž dali podnět kře-sťané, kteří si přáli žít důsledněji podle evangelního ideálu. Je ovšem pravda, že *Ježíš nezaložil přímo žádnou z řeholních rodin*, jež se po-stupně v církvi rozvíjely a nestanovil ani zvláštní formy Bohu zasvěceného života. *Chtěl však a zřídil tento život-ní stav v jeho obecné hodnotě a základních prvcích*. Nemáme žádný historický důkaz, jenž by vysvětlil tento životní stav z následujících, pozdějších lidských podnětů. Je ostatně i těžko pochopitelné, že Bo-hu zasvěcený život - jenž sehrál tak důležitou úlohu ve vývoji svatosti a poslání církve - mohl vzniknout jinak než z vůle Krista jako jeho zakladatele. *Zkoumáme-li pozorně evangelní svědectví, uvědomíme si, že tato vůle z nich jasně vyplývá.*

2. Z evangelia vysvítá, že Ježíš již od počátku svého veřejného působení povolává lidi, aby ho následovali. Toto povolání není nutně vyjadřo-váno slovy; může vyplynout prostě jen z přitažlivosti Ježíšovy osobnosti, kterou pocítují ti, kdo se s ním setkávají, jako tomu bylo v případě prvních dvou učedníků podle líčení Janova evangelia. *Už učedníci sv. Jana Křtitele, Ondřej a jeho druh (kterým, jak se zdá, byl sám evange-lista), jsou okouzleni a téměř uchvá-ceni tím, kdo jim je představen jako „beránek Boží“; hned se rozhodli Ježíše následovat, ještě dříve, než jim řekl první slova*. Když se jich pak Ježíš ptá: „Co byste chtěli?“, odpovídají mu jinou otázkou: „Mist-ře, kde bydlíš?“ Teprve pak přichází výzva, která změnil jejich život: „Pojďte a uvidíte.“

Obvykle je však nejtýpic-tějším výrazem povolání slovo: „Následuj mě.“ V něm se jeví podnět z Ježíšovy strany. Již dříve ti, kdo chtěli poznat a přijmout učení některého mistra, vybírali si toho, jehož žáky se chtěli stát. *Ježíš však právě tímto slovem „Následuj mě“ dokazuje, že on sám si vybírá ty, které chce mít svými druhy.*

3. Opět podle svědectví evangelia, **povolání k Ježíšovu následování, klade velmi vysoké požadavky**; vyprávění o bohatém mladíkovi zdů-razňuje zřeknutí se hmotných stat-ků; v jiných případech se vyslovně klade důraz na zřeknutí se rodiny. Obecně vzato: **následovat Ježíše znamená zřeknout se všeho, při-pojit se k němu a doprovázet ho na cestách jeho poslání**. Apoštolo-vé, jak plyne ze slov sv. Petra, k to-mu svolili: „My jsme opustili všech-no a šli jsme za tebou.“ A p r á v ě v odpovědi Petrovi Ježíš uvádí zřek-nutí se lidských statků a dober jako základní prvek tohoto následování. Ze Starého zákona vyplývá, že *Bůh žádal od svého lidu, aby ho násle-doval zachováváním příkázání, ale nikdy neměl tak radikální požadav-ky jako Ježíš, jenž projevuje svou božskou svrchovanost tím, že žádá, aby se mu dotýčný absolutně za-světil a zcela se vzdal pozem-ských statků a citů.*

4. Všimněme si však, že na-vzdory novým požadavkům, obsaže-ným ve výzvě k následování, **Ježíš je ponechává svobodnému rozhodnutí těch, které povolává. Nejsou to příkazy, nýbrž výzvy anebo ra-dy. Láska, s níž vyzývá bohatého mladíka k následování, mu nebere možnost svobodného rozhodnutí**, jak dokazuje i jeho odmítnutí násle-dovat Ježíše, protože dal přednost svému velkému vlastnictví. Evange-lista sv. Marek poznamenává, že „odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku“. *Ježíš ho však za to neodsuzuje, prohlašuje jen s ur-čitym zármutkem, že pro boháče je těžké vejít do nebeského králov-ství a že jen Bůh může způsobit u těch, kdo odpoví kladně na po-volání, určitý odstup od majetku a vnitřní osvobození.*

5. Na druhé straně však Ježíš ujišťuje, že tato zřeknutí se vyžado-vaná výzvou k následování budou bohatě odměněna, že se za ně získá „poklad v nebi“, neboli hojnost du-chovních dober. Slibuje dokonce věčný život na onom světě a stokrát víc na tomto světě. Toto „stokrát víc“ znamená vyšší kvalitu života a větší blaženost. Zkušenost učí, že Bohu zasvěcený život, jak ho mnil Ježíš, je hluboce šťastný život. Takové štěstí, blaženost je úměrné věrnosti Ježíšovým požadavkům. Nic na tom nemění ani fakt, že - podle zmínky o pronásledování, obsažené v témže líčení sv. Marka - tento „stonásobek“ neoprostuje od Kristova

kříže.

6. Ježíš povolával k následování i ženy. Podle evangelního svědectví Ježíše odprovázela i skupina žen a těchto žen bylo mnoho. *Ve vztahu k židovským zvyklostem to byla vel-ká novinka. Může se to vysvětlit jen Ježíšovou vůlí zavádět nové věci a v tom bylo zahrnuto i povznášení a do určité míry též osvobození ženy*. Evangelia nám nezachovala žádné líčení o povolání některé ženy. Avšak **přítomnost mnoha žen spolu s apoštoly kolem Ježíše předpo-kládá určité povolání a volbu, ať již tichou nebo výslovnou.**

Ježíš skutečně dává najevo, že *stav Bohu zasvěceného života, spo-čívající v jeho následování, není nutně svázán s kněžskou službou a že tento stav se vztahuje jak na ženy, tak i na muže, obě pohlaví však ve svých oblastech a s funkcí určenou Boží výzvou*. Ve skupině žen, které následovaly Ježíše, je možno rozpoznat ohlášení a dokonce i počáteční jádro nesmírného počtu žen, které se zasvětily řeholnímu ži-votu anebo jiným formám Bohu zasvěceného života, během staletí až dodnes. Platí to pro „zasvěcené“, ale také pro tolik jiných našich sester, které následují novými způsoby ryzi příklad Kristových spolupracovnic: např. laické dobrovolnice v mnoha druzích apoštolátu a v mnoha cír-kevních službách a funkcích

7. Uzavíráme tuto katechezi uznáním, že **Ježíš, když vyzýval muže a ženy, aby vše opustili a následovali ho, zahájil nový život-ní stav**, který se bude v církvi po-stupně rozvíjet novými formami Bohu zasvěceného života, jenž se konkrétně uskutečňuje v řeholním životě, anebo - pro vyvolené - v kněž-ství. *Od evangelních dob až podnes stále působí a pokračuje tato zakla-datelská Kristova vůle, vyjádřená v překrásné a přesvaté výzvě tolika duším: „Následuj mě.“*

Radio Vaticana, 12. 10. 1994
(zvýraznění v textu - red. Světla)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

KTERÉ PŘIKÁZÁNÍ JE PRVNÍ ZE VŠECH?

Zákoník vysvětluje lidu Zákon, který má 248 příkazů a 365 zákazů. Je pochopitelné, že se ptá, co je nejdůležitější.

Ježíšova odpověď je jasná. Lás-kou splníš všechna přikázání! Je splněním „celého zákona a proroků“ (tento výraz se vyskytuje u sv. Ma-touše 40 krát!)

Ale co je láska k Bohu? „Bůh JE Láska“ (Jan). Láska k Bohu tedy bude osobní rozhodnutí pro Boží „TY“; trvalý vděčný vztah jako odpo-věď na Boží lásku, který se projeví především přijetím a přijímáním svá-tostí, které jsou viditelným zname-ním neviditelné milosti, života Boží-ho. Křest nás napojil na vinný kmen Krista, biřmováním jsme přijali Du-cha lásky, v Eucharistii se zpřítom-ňuje vykupitelský úkon a strhuje nás do rány Božského Srdce, které nás jako božský pelikán živí svou krví. Svátosti smíření se vracíme k Bohu po zradě nebo pochybení. Kněžské svěcení odděluje pro službu Bohu ve služebném kněžství vy-brané muže, svátost manželství je proud milosti pro službu Bohu v ro-dině, ve které Bůh pokračuje ve své tvůrčí činnosti. Pomazání nemoc-ných přináší naději na u z d r a v e n í a posilu v utrpení i na cestu do věčnosti.

Co ještě živí lásku? Osobní roz-hodnutí pro Boží „TY“ chce co nej-více osobních kontaktů: Kromě svá-tostí je to m o d l i t b a , rozhovor duše s Bohem, formální i nefor-mální. Podporuje život v přítomnosti Boží (upozorňuji na roztomilou kni-žečku „Malé tajemství“, která vám

v tom pomůže - vydala ji Matice CM a stojí 5 Kč).

Láska chce v ě č n o s t . Proto je rozhodující silou pro vznik i udr-žování křesťanských společenství.

Deformací lásky je, jestliže „chce-me se schovat před Bohem za pár lehčích vnějších úkonů; jestli chce-me „vyřídít“ svůj vztah k Bohu tzv. „plněním náboženských povinností“ bez DUCHA vděčné lásky, která po-znává teprve v denních situacích, co je nutno činit a čeho se zříci po Kristově příkladu“ (Hrbata).

Podvojně přikázání lásky

znamená dvojí způsob lásky k Bohu: nejsou dvě přikázání, ale jen jedno přikázání lásky dvojm způsobem, totiž přímo a nepřímo. „Obě formy nelze od sebe odloučit ani je postavit do protikladu: každá polovina by byla neúplná a vedla by ke zkostnatění. Křesťan proto odmí-tá obě bludné cesty: blud „svíčko-vých bab“, které se chtěly dispenzo-vat od lásky k bližnímu pro svou do-mněle velkou lásku k Bohu; avšak i stejně bludnou cestu pouhých hu-manistů, kteří vědomě odmítají od-danost Bohu a nahrazují zbožnost světskou lidskostí (humanismem). Celá pravda je širší než oba omyly; Bůh chce být milován dvojí cestou lásky, nepřímo skrze lidi a přímo oddanou vděčností víry“ (Hrbata).

Redukce nadpřirozené lásky na humanismus, bez vztahu a odpo-vědnosti k Bohu, ovládá dnešní svět. Stačí mu lidský rozum, logika, „spravedlnost“ a věčnost, aby se stal svět lidsky důstojným. „Budoucnost člověka a světa je prý plánovatelná a dosažitelná

pouhým lidským úsi-lím. Stačí prý pouze změnit vnější poměry světa, dát všem lidem stejné šance k životu, odstranit sociální konflikty i vzájemnou útočnost a už prý vznikne automaticky „nový člo-věk“, pokojnější, lepší, šťastnější“ (Hrbata).

Výsledky jsou ovšem katastro-fální. Všechno ukazuje na biblické podobnosti o „domu na písku“, který se bortí pod návalem vln času. Satan totiž není partner Boží ve výběrovém řízení, které chce sledo-vat něco pozitivního. Satan má pou-ze zlé úmysly. „Nebude-li Hospodin stavět dům, naprázdno pracují, kteří jej stavějí“ (Žalm).

Proto Matka Boží s mateřskou starostlivostí a pomalu už v každém kraji - lidsky řečeno - „zoufale“ volá po návratu k Bohu. V osobním životě i ve společnosti. „Hledat stále znovu cesty k uskutečňování Boží vůle odvahou k lásce. To není lehké, protože Boží vůle je vtělena do světa jako v inkarnaci Božího Syna: Je pro nás poznatelná jen ve smíšení s lid-skými prvky, které nám zprostřed-kují Boží poselství...“ (Hrbata).

„Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný! Miluj Hos-podina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou!“ (Dt 6,6).

Poctivě, bez kompromisů.

- jv -

Z JEDNÉ HOMILIE

Bůh nám tak velkomyslně od-pouští - a člověk se ptá: „Kolikrát musím odpustit?“ - Bůh nás tak strašně miluje - a člověk se ptá: „Kdy mohu přestat milovat?“ Vždyť jen opravdová láska dovede od-pustit.

Proč to tak je? Člověk tuší, že Kristova láska je záplava, oheň a tak se ptá: „Kde je hranice té lásky? Musím milovat vždycky a všude a každého, a tak mnoho milovat? Není možno nějak legalizovat nelásku, legalizovat dluhy, zpronevěry, kráde-že a bankroty lásky? Dispenzovat od lásky? Není nějaké pravidlo, systém, který by nějak sevřel ten rozlitý oceán Boží lásky - aby se člověk nemusel jím nechat strhnout a proměnit se v jeho záplavě? - Není možné shořet v tom ohni a nezměnit se? Zůstat týž? Člověk má strach. Je to strach starého já ze křtu ohněm Kristovy lásky. JÁ, které neví, že v tom velkém okamžiku přijetí této lásky,

Bůh činí všechno nové.

Je to strach semene vzklíčit, kvě-tu rozkvést, strach housenky pro-měnit se v motýla, strach z meta-morfózy, strach ze zrození do světa dimenzí Kristovy lásky, do světa, který zároveň je a bude. Strach z Halasova „pádu do výše“. Pane Ježíši, my se nechceme bát. My víme, že tvá láska je silná jako smrt, protože je nový život. Je na ni jen jedna odpověď: My tě milujeme! Při-jmi nás a proměň! Přijď, Pane Ježíši!

* * *

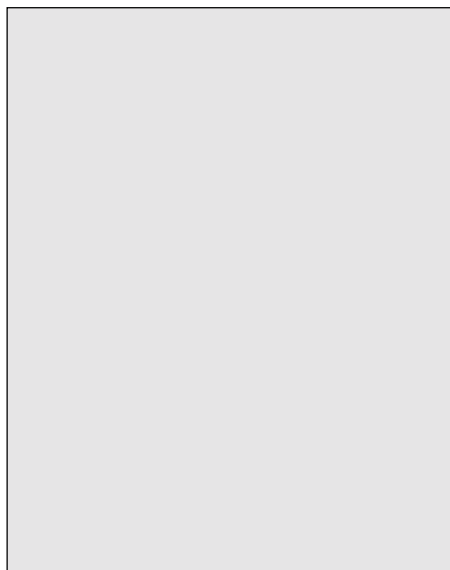
(Bohoslovecká homilie P. MUDr. Oto Opálky, nar. 1915, vysv. 1972, zemř. 1988, uveřejněná v seminár-ním periodiku KVAS, Olomouc 1971.)
Svědectví o tomto knězi přinese-me v příštím čísle.

Jan Král

TOBĚ PANÍ

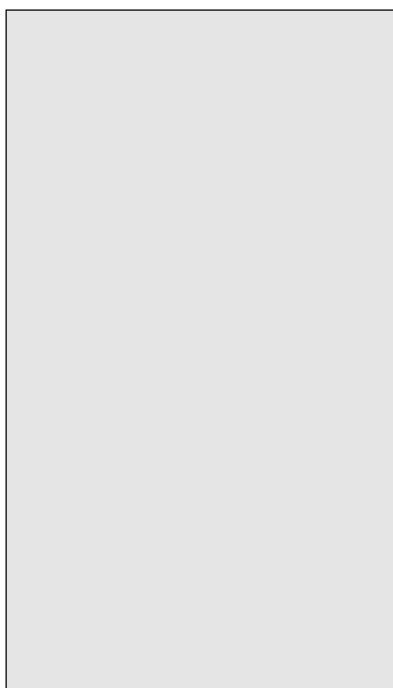
1. *Maria vidím je ti k pláči že duše šlapou do bodláčí a tam je zraní hřích*
2. *Maria zřídlo pramenité v zeleném loubí nebe skryté studánko nemocných*
3. *Nabírám v tobě Matko Paní trpytivou vládu k rozjímání co je to svatě žít*

PANNA MARIA ŠTÍPSKÁ

Starý štípský kostel.

STÉ VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA

V neděli 30. října oslavíme 100. výročí posvěcení farního kostela Božského Srdce Ježíšova v Českém Těšíně ve společenství olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera, apoštolského nuncia arcibiskupa Giovanni Coppa, biskupa Františka Lobkowicze, provinciálů české a polské provincie TJ P. Josefa Čupra a Mieczysława Kožucha a dalších hostů. Program začíná v 10.00 ho-din slavnou mší svatou a pokračuje v 11.30 posvěcením exercičního do-mu a residence.

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 30. říjen 31. neděle v mezidobí nebo slav. Výr. posv. kostela	-	1. čt.: Dt 6,2-6 Ž 18(17),2-3a.3bc-4.47+51ab odp.: 2 2. čt.: Žid 7,23-28 Ev.: Mk 12,28b-34
Pondělí 31. říjen nez. pam sv. Volfanga	-	1. čt.: Flp 2,1-4 Ž 130,1.2.3 Ev.: Lk 14,12-14
Úterý 1. listopad slavnost Všech svatých	-	1. čt.: Zj 7,2-4.9-14 Ž 24(23), 1-2.3-4ab.5-6 odp.: srv. 6 2. čt.: 1Jan 3,1-3 Ev.: Mt 5,1-12a
Středa 2. listopad Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	-	1. čt.: 2Mak 12,43-46 Ž 103(102),8+10.13-14.15-16.17-18 odp.: Ž 37(36),39a 2. čt.: Řím 5,5-11 Ev.: Mt 5,1-12a
Čtvrtek 3. listopad nez. pam. sv. Martina de Porres	-	1. čt.: Flp 3,3-8a Ž 104,2-3.4-5.6-7 odp.: 3b Ev.: Lk 15,1-10
Pátek 4. listopad svátek sv. Šimona a Judy	-	1. čt.: Flp 3,17-4,1 Ž 121,1-2.4-5 odp.: srv. 1 Ev.: Lk 16,1-8
Sobota 5. listopad nez. sobotní pam. Panny Marie	-	1. čt.: Flp 4,10-19 Ž 111,1-2.5-6.8a+9 odp.: 1a Ev.: Lk 16,9-15

BREVIÁŘ PRO LAIKY

<i>Uvedení do první modlitby dne</i>	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	30.10.	31.10.	1.11.	2.11.	3.11.	4.11.	5.11.
Antifona	1028	1044	1573	1785	1091	1722	1666
Žalm	783	783	783	786	784	786	783

Ranní chvály

Hymnus	1029	1045	1573	1582	1091	1723	1667
Antifony	1030	1046	1574	1786	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1786	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1574	1789	1095	1724	1668
Antifona k Zach. kantiku	724	1569	1575	1789	1584	1724	1669
Prosby	1033	1049	1575	1790	1095	1724	1655
Záv. modlitba	724	1569	1575	1582	1584	1585	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1264	1792	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1576	1792	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1265	1792	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1576	1795	1100	1115	1130
Záv. modlitba	724	1054	1575	1582	1100	1116	1131

Nešpory:

	SO							
Hymnus	1024	1039	1577	1577	1583	1101	1727	1132
Antifony	1025	1040	1570	1578	1796	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1570	1578	1797	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1572	1580	1798	1105	1730	1135
Ant. ke kant. P.M.	723	724	1572	1580	1799	1584	1731	725
Prosby	1028	1043	1572	1580	1799	1105	1731	1135
Záv. modlitba	724	724	1575	1575	1582	1584	1585	725
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1257	1260	1238

PAPEŽ PIUS XI. O EXERCICIÍCH

Před týdnem jsme četli zkrácený začátek encykliky sv. Otce Pia XI. Mens nostra, kterou vydal k svému zlatému jubileu kněžství a která pojednává o exerciciích.

Po úvodním zhodnocení duchovních cvičení se papež odvolává na příklad Pána Ježíše. Nespokojil se s léty, která prožil v osamělosti nazaretského domku. Než začal svou veřejnou činnost, uchýlil se na 40 dní do samoty na poušti. Později sám prožíval samotu a do samoty zval i apoštoly: „Pojďte stranou na osamělé místo a odpočiňte si trochu“ (Mk 6,31). A když odešel na nebesa, chtěl, aby se a p o š t o l o v é a učedníci zdokonalili v jeruzalém-ském večeřadle. Po deset dní zde trvali na modlitbě a tak se stali hodnými přijmout Ducha svatého. Odvažujeme se říci, že to byly první exercicie v církvi.

Od onoho dne se těšily exercicie, i když ne pod tím jménem a v dnešní podobě, všeobecné oblibě mezi prvotními křesťany. Tak např. sv. Jeroným vybízel vznešenou paní Celancii: „Vyhledej si osamělé místo, kde bys nebyla rušena rodinnými starostmi, a uchyl se tam jako do přístavu. Zde pilně čti duchovní knihy, mnoho se modli a usilovně rozjímej o budoucích věcech, aby sis vynahradila, nač jindy nemáš čas. Říkám ti to ne proto, abych tě odvrátil od tvých drahých, chci jen, aby ses v samotě ustavičným přemýšlením naučila, jak se m á š k svým drahým chovat.“

Vrstevník Jeronýmův, sv. Petr Zlatomluvý, vybízel své věřící: „Věnování jsme tělu celý rok, věnujme duši alespoň několik dní... Žijme několik dní ceje Bohu, když jsme ustavičně žili světu... Ať zazní nám do uší božský hlas... tak vyzbrojeni a tak poučení vyhlasme válku hříchu...“

I v pozdějších dobách, čím větší bouře se snášely nad lidskou společností, tím mocněji bývali všichni, kdož žížnili po spravedlnosti a pravdě, puzení Duchem svatým na skryté místo, aby „zanechali na čas klopotných starostí pozemských, zhostili se tělesných žádostí a mohli se ve svém nitru zabývat božskou moudrostí, s radostí se ponořit do svatých rozjímání a věčných rozkoší“ (sv. Lev Veliký).

V každé době vzbudil prozřetelný Bůh své církvi osvěcené učitele duchovního života, kteří z božského vnuknutí i ze své praxe sepsali moudrá pravidla a osvědčené metody askeze. Právě exercicie byly však řízením Božím vydány poprvé od vynikajícího služebníka Božího Ignáce z Loyoly. Sv. Alfons v listě O užítku exercicií nazval exerciční knížku lg-náčiovu „pokladem, jež Bůh dal své církvi v těchto posledních dobách a za který je třeba Bohu děkovat“.

Ve své encyklice o exerciciích si papež Pius XI. všímá zřizování exer-

cičních domů. Píše: Z těchto duchovních cvičení, jejichž sláva se rychle šířila v celé církvi, čerpal i sv. Karel Boromejský, který založil dům „Asceterium“, ve kterém se vychoval lid výhradně exerciciemi sv. Ignáce. Vážnost duchovních cvičení vzrůstala, proto přibývalo exercičních domů.

Význam exercičních domů vzrostl zejména po první světové válce, kdy lidé zklamání rozvratem dosavadního světa hledali pomocí Ducha svatého právě zde pravý pokoj a mír. Papež připomíná, že apoštolský Stolec nejen doporučoval exercicie slovy, ale i příkladem, když se na několik dní přeměnili krásné vatické síně ve večeřadlo rozjímání a modliteb. Tento krásný obyčej jsme přejali i my a zařídili jsme, aby se v našich budovách konaly exercicie každoročně.

Dále se ve své encyklice Mens nostra obrací Pius XI. na biskupy, kněze a řeholníky. Připomíná jim exercicie před svěcením a také již v biskupské a kněžské službě. Biskupům doporučuje konat společně duchovní cvičení spolu s metro-politou v jednotlivých církevních provinciích. Také kněží mají konat exercicie alespoň v té míře, jak to předpisuje Codex. Touto cestou kráčeli všichni horlivější kněží, vynikající vůdcové duší a vychovatelé kléru. Uvedu příklad bl. Josefa Kafassa. Tento svatý muž se vytrvale oddával duchovním cvičením a jednou, po exerciciích, osvěcen Bohem, označil exercitanti, mladému knězi, donu Janu Boscovi cestu, kterou mu určila Prozřetelnost.

Ať se nedomnívají jak kněží, tak i řeholníci, že čas věnovaný exerciciím bude ztracen pro apoštolát. Ať uposlechnou sv. Bernarda, který se nerozpakoval napsat svému bývalému žáku, papeži Evženu: „Chceš-li celý náležet všem podle příkladu toho, který se stal všem vším, chválim takovou lásku k bližnímu, po-kud se bude

opravdu vztahovat na všechny lidi. Kerak se však bude vztahovat na všechny, když sám sebe z ní vyloučíš? I ty jsi člověk. Aby tedy tvá láska bliženská byla všeobecná, ať ve svou náruč pojme i tebe. Co by ti jinak prospělo, kdybys všechny získal, ale sám sebe zahubil. Když všichni tě mají, měj i ty sebe sám. Pomni, neřikám vždy, neřikám často, ale alespoň někdy je třeba, aby ses usebral.“

„S nemenší starostlivostí radíme, aby v duchovních cvičeních byly školeny četné zástupy činovníků Katolické akce, kterou neustáváme a nikdy neustaneme doporučovat, neboť součinnost laiků s apoštolátem hierarchie pokládáme za velmi prospěšnou.“

I mladí, pokud budou přicházet na exercicie, najdou zde prostředky k dokonalejšímu křesťanskému živo-tu, uslyší nejednou i tajemný hlas Boží, který je bude volat k duchovnímu stavu a do práce pro spásu duší, k plnému apoštolátu v kněžství.

Řemeslníci a dělníci nabyli určitých výhod hmotných a i oni by si měli uvědomit, že v duchovních cvičeních je záchrana, aby člověk pod tíhou pomíjejících věcí nezapadl do hmotářských názorů a mravů. S vřelou účastí sledujeme všechna exerciční díla a zvláště vítáme Dělnické exercicie a s nimi spojené Spolky vytrvalosti. Všechny je doporučujeme, ctihodní bratři, vaší pas-týřské péči a bdělosti.

Miloslav Klisz

„Převrat“ u lefebvrístů?

Na letošní generální kapitule Kněžské-ho bratrstva sv. Pia X., založeného exkomunikovaným arcibiskupem Marcelem Lefebvrem, které odmítá II. vaticánský koncil a obnovenou liturgii, došlo k „palácové revoluci“. Dosavadní generální představený této komunity P. Franz Schmid-berger nebyl do funkce znovu zvolen. Mís-to něho zvolili účastníci biskupa Bernarda Fellaye, jednoho ze čtyř biskupů, vysvěcených arcibiskupem Lefebvrem bez souhlasu Sv. stolce. Biskup Fellay je považován za nejmírnějšího a nejvíce usilujícího o jednotu s Římem. Podle zpráv zahraničních agentur je v Kněžském bratrstvu tlak na smír s Vatikánem stále silnější, jen le-tos je opustili 4 kněží, aby hledali jednotu s Římem.

Již v roce 1988 se oddělilo od tohoto společenství tzv. Kněžské bratrstvo sv. Petra, které bylo oficiálně uznáno Sv. stolcem a je s ním v plné jednotě. Celebuje v

ritu Pia V., avšak považuje za rozdíl od Bratrstva Pia X. II. vaticánský koncil za právoplatný a novou liturgii za řádnou a katolickou. Svou nekompromisní pravověrností se stává výraznou oporou a pomocí Sv. Otci v jeho nelehké situaci a hrází proti náporu teologického modernismu. Podle pozorovatelů je možno očekávat další exodus tradicionalistických kněží směrem k jednotě s Římem. Existuje mezi nimi názorová diferenciacie v tom smyslu, že jedni uznávají Jana Pavla II. za právoplatného papeže (i když mají výhrady vůči jeho údajné „měkkosti“ v postoji k nekato-líkům a nekřesťanům), druzí ho prohlašují za nepravého a „heretického“. Biskup Fellay reprezentuje první proud, což předstává do budoucna velkou nadějí na ukončení Lefebvreova schizmatu. -rm-

PRAVÁ LÁSKA

„Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí a svého bližního jako sám sebe.“

Lk 10,27

Příkázání nesmírně důležité. Vlastně nejdůležitější. Příkázání, které jenom poměrně malá část lidstva chápe a ještě menší část dodržuje. A to nikoliv nepřetržitě, jinak by člověk nemohl hřešit.

Toto příkázání je pro mnohé tak zdánlivě těžké, že člověk si stále vykládá svoje vlastní iluze o tom, co je pravá láska a přehlíží (nejen v tomto) učení Církve. Nejčastěji tím způsobem, že se o ně vůbec nezajímá.

Milovat Pána, svého Boha, je nezbytnost k tomu, aby jedinec měl šanci dojít spásy. Tomuto vztahu však překáží mnoho slastí pozemského života, jichž se jedinec nerad vzdává. Jeví se mu mnohem snazší sloučit ony radovánky s představou lásky a tedy si dále klidně a vesele hřešit, Církev se mýlí a všechno se přece smí. Jsou dokonce teorie, že když Bůh člověka miluje, nad jeho jakoukoliv hříšností přimhouří oko, aniž by toho hříšník musel litovat. Tedy uznat své chyby, což pýcha mnohého jedince nepřipouští. Pro jistotu by však bylo lepší, kdyby církve oficiálně veškerou hříšnost povolila a tím umožnila naplno život bez lásky k Bohu i bližnímu.

Existuje teorie, velmi rozšířená, že Boha nelze milovat více nežli se-be, když jej přeci vůbec nepoznáváme. Tato teorie byla prvním zá-měrným krokem k vyvolání církevní krize dneška a k útokům proti Svatému Otci. Teorie hlásá, že Boha můžeme milovat pouze skrze své bližní, tedy jenom jako sami sebe. Dokonce upřesňuje, co je to ta láska a jak ji máme praktikovat. Ve všem

ostatním ustoupit. Vše jim poskytnout, třeba tedy se poddat homo-sexuálovi či koupit narkomanovi drogu. Umožňovat ostatním kon-zumní způsob jejich života. A pro-padnout mu sami, vždyť Boha nepoznáváme...

Právě toto tvrzení odporuje učení Církve a je nedílnou součástí úmyslné nelásky k nebeskému Otci. Víra, která je darem Boží milosti, umožňuje poznávání Boha do té míry, abychom jej milovali více nežli sami sebe, tedy žili svatě, jak taktéž nařizuje náš Pán a Spasitel. Kdo tvrdí opak, mají sice možná značné vědomosti, ale vlastní vinou nezískali milost víry.

Od svého pána a mistra však získali tím více „milosti“ pýchy. Ni-kdy neudělali ve svých představách nejmenší chybičku. Touží vést ne-zřízený život - oni jej totiž vedou, lež potají - zcela veřejně a bez zábran. Sami jsou již dávno nevěrci, chtějí však do tohoto ohavného života strhnout co největší počet lidí, aby mohli tupit ty, kdo se z lásky k Bo-hu Otci snaží hříchům vyhýbat. Chtějí zrušit kněžský celibát. Povolit vraždy nenarozených dětí. Uznat ja-ko normální i deviace a sňatky mezi těmito zvrhlíky. Světít na jakési kněžky i ženy, aby feminismus, který rozvrátil již tolik rodin, z n i č i l i naši velikou rodinu, katolickou církev.

Komedianti! Popírají možnost lásky k Bohu a přitom se dožadují jeho lásky tam, kde je vyloučena, neboť i když Bůh hříšníka miluje, hříchy jsou mu odporné. Vlastně si chtějí našeho Otce podrobit aspoň posto-jem většiny lidstva, co je neustálou touhou otce lži a sebeklamu i jeho slouhů, infiltrovaných již i do naší církve.

Našeho nebeského Otce, Pána a Boha milujeme více než sami sebe svou vlastní vůlí. Pravá láska nevy-chází z citů,

to je pouhá přechodná zamilovanost, láska je vůle a z této vůle, dobrovolného trvalého rozhodnutí vycházíme. Boha milujeme více nežli sebe mnoha způsoby, z nichž se žádný nedá přehlížet na úkor ostatních.

Stále na svého Pána myslíme, při práci i odpočinku. Co nejčastěji se modlíme k jeho ustavičnému uctívání třeba i za své bližní. Smrtný hřích jsme vyřadili z života jako ne-možnost ztotožnění se zrádcem Jidá-šem. Vyhýbáme se co nejvíce leh-kým hříchům. Co nejčastěji chodíme ke svátostem, nejen v neděli. Není to ještě všechno, pro začátek to však stačí.

S láskou uctíváme všechny svaté a hlavně Pannu Marii, protože jen skrze ni lze získat dary Ducha sva-tého, Boží milosti. Mimochodem, to je onen důvod, proč pyšní mezi námi bojují proti mariánské účtě.

Svým bližním, všem ostatním, prokazujeme lásku, jako sami sobě. Tedy usilujeme jak o svou, tak jejich spásu. Každý jiný postoj vyplývá z egoismu a tedy nenávisť k sobě i druhým. Není větší lásky k bližní-mu, nežli jej vést jakýmkoliv užiteč-ným způsobem, i přísně a tvrdě k Bohu, jehož milujeme více nežli sebe.

J. Cigánek

MARIA A STRACH (GEN 3,6-10,17-19)

Biblické vyprávění o prvních li-dech v ráji nadělalo mnoha lidem těžkou hlavu. Ostatně nejen přírodní vědy, ale i současná biblická teo-logie nám vysvětluje, že tam nejde o přesný popis historické události, ale o velkolepý obraz. Obraz, který s geniální jednoduchostí a zhuště-ností předvádí osudové typy v his-torii lidského rodu. Stvořitelův zá-měr korunovat budovu stvoření člo-věkem, učiněným k Boží podobě; duchovní jas, vznešenost, plnost lásky, radost z bytí - tím se stvořený člověk podobá svému Stvořiteli, kte-rý je mu dárce pravé blaženosti; konečně odpad člověka od této jis-toty a blaženosti - ztráta ráje. A po něm tíha života celého lidské-ho rodu: nejistota, bolest, úzkost a smrt.

To biblické líčení je zajímavé ještě v jednom ohledu. Nedočteme se zde,

jakým způsobem první lidé vyjadřo-vali svou blaženost. Zato vyprávění o jejich pádu je výmluvné. Čteme, jak se „oběma otevřely oči a poznali, že jsou nazí“. Čteme, že se „člověk se ženou schovali před Bohem, Jahvem, pod zahradní stromy“. Stud - a strach. Báli se trestu. A Bo-ží rozsudek. Nad mužem, že se od nynějška bude „těžce žít po celý život“ a v „potu tváře jísti svůj chléb“ a nad ženou, že „v bolestech bude rodit děti“. Tedy tíha, lopota a sta-rost.

Všimli jste si někdy u malých dětí, které pocity dovedou vyjádřit slovy? Je-li jim dobře, tak se smějí, skotačí, laskají se - ale slovem nevypravějí: raduju se, jsem šťastný, je mi veselo. První vědomé vyjádření citového zážitku u dětí je: „Já se bojím.“ Chcete na něm: běž tam ne-bo tam, vylez nahoru, skoč dolů - a dítě na to: „Já se bojím.“ Jak je to blízké tomu

vyprávění o ráji! Pro radost a štěstí celkem ne-ní slovo. Ale jakmile lidský tvor ztratí záštitu jistoty a bezpečí, nejenže pocítí strach, ale ví o něm a dokáže ho pojmenovat slovem. Strach, úz-kost je u člověka stálým a trvalým průvodcem pocitu bytí. Napovídá, jak lidské bytí se stále cítí něčím ohrožené. Předznamenává bolestný zánik, smrt.

Z tohoto poznatku se živí moder-ní filozofie tak zvaného existencia-lismu. Je to filozofie pesimistická, která člověka, už tak dost obtíže-ného a sklíčeného, sklíčuje ještě víc, až k beznaději. Jedinou odpověď na to má křesťan: narodil se křtem do bezpečné naděje v Kristu. V tom Kristu, který už tehdy, kdy žil mezi námi v lidském těle, byl vtělenou útěchou, zvěstovatelem radosti. Koli-krát v Písmě čteme: „Proč se bojíte,

malověrní?“ nebo: „nepečujte úzkostlivě...“ Zkázou hrozí a odsudky vrhá na hlavu jen pyšným a pokryt-cům, nikdy ne slabému hříšníku, který se pro své hříchy souží. Pro toho má jen slova odpuštění a na-děje.

Ale málo platné, to, jak skutečně prožíváme své lidské dny, je stále kořeněno úzkostí a strachem a sta-rostí. Starosti o život a zdraví, o chléb a dům, o děti, o budouc-nost. Ale také o duši, o její spásu. Dnešní doba byla označena za věk strachu a úzkosti. Dvě obludné svě-tové války v jednom století, vyvraž-ďování národů, nepřetržitá řada tzv. malých válek. - Malých, ale s obrov-skými hrůzami. Stíny překompliko-vané civilizace, atomové bomby, - to všechno člověka tlačí dolů, s t r a š í a drtí. - Ale břemeno strachu a sta-rostí nesl a nese člověk všech dob.

Bylo to jiné s Marií, ženou vy-ňatou z dědičného hříchu a vyvo-lenou za matku Božího Syna, Spasitele? Vůbec ne. Vedla život chudiny. Pro svou těžkou hodinku nenašla ani přístřešek. Prchala se synkem do vyhnanství. Žila v tísní. A

když dospělý syn nastoupil své poslání, pro ni to byly jen starosti a odříkání. A nakonec ji čekalo to, co je pro matku nejstrašnější: viděla své dítě vydané všanc bezpráví a zlo-bě, krutému utrpení - viděla ho umřít. Ničeho nebyla ušetřena - krom jediného: nejistoty spásy. Prá-vě té starosti a toho strachu, které jsou vlastně v základech všech naších starostí a obav, aniž to snad víme.

Protože podíváme-li se až na dno všech lidských těžkostí, ta nejtěžší je právě v tom, co zdrželo první lidi v ráji, jak vypráví bible. V hříchu, v útěku před Bohem, ve strachu z Boha. Všechny jiné starosti a strachy se týkají věcí, které určitě dřív nebo později pominou.

Tenhle strach a tato starost o sa-mu podstatu života, která je věčná, která je Boží - pro to není pomoci ani léku v ničem, co nám může poskytnout stvořený svět.

Ale: „Proč se bojíte malověrní?“ Vždyť Kristus přišel k nám a kvůli nám. Protože jsme slabí a nedoko-nalí, protože jsme hříšní. Protože sami ze svých sil nejsme schopni, ať se staráme sebevíc,

podstatu života uchránit a zachovat. On tak činí pro nás a za nás. Ukázal nám a na kříži stvrdil jistotu v tom, že máme věč-ného Otce v nebesích.

A pro útěchu a posilu nám na témže kříži dal i Matku. Svou matku jako ručitelku naší naděje. Proč se tedy staráme úzkostlivě? Proč se bo-jíme, malověrní?

Maria, útočiště hříšníků, Maria, uzdravení nemocných, Maria, pomocnice křesťanů, veď nás k svému Synu, pod jehož křížem končí všech-na naše starost a všechn strach - a počíná naše vzkříšení.

Mons. Ladislav Simajchl

DILEXIT ECCLESIAM

to-várnu s totalitní organizací. Pozdější vývoj nacismu a především komu-nismu, ale také současného západ-ního světa s jeho hospodářskými a komunikačními superstrukturami, v nichž se společnost deformuje na masu jednotlivců bez skutečných lidských vztahů. Ale P. Kentenich vi-děl do budoucna, že tento způsob smýšlení se nevyhne ani církvi a kře-sťanům, že se bude vytrácet vztah mezi Bohem a individuem, mezi ví-rou a věděním, mezi náboženstvím a životem, mezi církví a vnitřním du-chovním životem. Svět se stal pro člověka jen zdrojem surovin, který mu poskytuje materiál, aby svět přebudoval podle svých plánů.

Jako lék viděl P. Kentenich ob-novu přátelství, smlouvy mezi Bo-hem a lidmi. Velký význam měla pro něho Nejsvětější Panna Maria. Dal vznik dílu, které dnes známe jako **schönstattské hnutí**.

Lidsky viděno bylo by možno říci, že Bůh vytrvale křížil jeho plány. Jeho vize, názory a aktivita vyvolaly nevoli některých biskupů, kteří označili jeho spiritualitu, založenou na hluboce opravdově prožívaném evangeliu za přehnanou, nepodložnou, necírkevní a nekatolickou. Vy-hrocení sporu mezi moderním apo-štolem a jeho odpůrci předešlo gestapo, které jej zatklo a poslalo do koncentračního tábora v Dachau. Když se vrátil živ z tábora smrti, poslali jej církevní představitelé pryč od jeho díla v Schönstattu do Se-verní Ameriky. Jeho hlavními od-půrci byli biskup A. M. Landgraf z Bambergu a holandský jezuita Sebastian Tromp. Teprve v roce 1965 byl

rehabilitován a na konci II. vatikánského koncilu pozván do Říma, kde jej přijal papež Pavel VI. Když byl Jan Pavel II. v r. 1980 na pastorační návštěvě v Německu, jmenoval vedle Kolpinga, Döpfnera, Sonennscheina, Guardianiho a dal-ších také P. Kentenicha jako jedno-ho z těch, kteří pochopili, co to zna-mená *být opásán a nést v ruce lampu*. P. Kentenich zemřel v pověsti svatosti v r. 1968. Na náhrobku kněze, který byl za života pokládán za *nežádoucího a proticírkevního*, sto-jí dnes nápis:

Dilexit ecclesiam - miloval církev.

Přes všechna vnitřní i vnější protivitství vyrostlo z činnosti P. Kentenicha významné dílo světového významu. To, co podnikal, nebylo lidské, ale Boží dílo a nezmohl proti němu nic ani vnější, ani vnitřní nepřítel. Ti, kteří se mu protivili, i ti, kteří mu mohli pomoci, nepomohli, nesou za to svou odpovědnost.

Měli by se nad tím zamyslet všichni ti, kteří mají povinnost **roz-lišovat charismatické dary Ducha svatého**. Ti, kteří je nerozeznali u P. Kentenicha, neměli *na mysli věci božské, nýbrž lidské*. Nebylo to po-prvé a nebylo to naposled, kdy se Boží dílo muselo těžce prosazovat proti těm, kteří by především měli mít zájem na jeho zdaru. Ten, kdo *uvěřil proti vši naději*, komu jde skutečně o Boží království, musí počítat s tím, že narazí na protivitství, bude muset trpět, často i *od vlastních, kteří ho nepřijali*. Starozákonní kně-ze ustanovil Hospodin, aby vedli vy-volený národ a připravili jej na příchod Vykupitele. Když Vykupitel přišel, *vydali jej do rukou* ☩

P. Josef Kentenich patří k vý-znamným vizionářům ze začátku tohoto století. Narodil se 18. listo-padu 1885. Jako mladý kněz chtěl celý svůj život zasvětit mladým stu-dentům teologie. Ale těžká nemoc překazila tyto plány. Mezi dvěma válkami se stal vyhledávaným teo-logem, pedagogem a exercitátorem. Již na počátku tohoto století viděl jasně budoucnost světa a církve. Pojmenoval nemoc světa *idealisticko--mechanické myšlení*, které chce pro-měnit svět na jedinou obrovitou

☛ pohanů, aby byl ukřižován.

I takové lidské omyly dokáže Boží Prozřetelnost obrátit na nástroj spásy. Nesmíme se tedy ani divit ani malomyslnět, když se i za dnešních dnů setkáme uvnitř církve s jevy, jejichž oběti se stávají budoucí světci. Mohly by se o tom napsat tlusté spisy a budou se moci psát do sko-nání věků. Mohly by se ale také psát spisy o tom, jak už zde na zemi byli postiženi mnozí z těch, kteří měli vi-dět, ale neviděli, měli slyšet, ale nesly-šeli, protože vidět a slyšet nechtěli.

I biskupové a kardinálové jsou jen lidé. Nemůžeme před tím zavírat oči. Místo abychom se nad tím hor-šili, budeme se modlit jak za ty, kteří potřebují prohlédnout, tak za ty, kteří jsou takto *tříbeni jako pšenice*.

Mezi ty druhé patří dnes Sv. Otec. A s

ním i Don Gobbi. -ok-

Sv. Otec Jan Pavel II. řekl mimo jiné 16. září v proslovu k Schönstattským Mariiným sestrám, které byly u něho na audienci: „Váš zakladatel P. Joseph Ken-tenich chtěl dát Církvi mariánsky zamě-řené ženy. Tím prokázal hlubokou lásku k Církvi, stal se živým 'sentire cum Ecclesia'. Byl to úžasný dar. Svědectví lásky k Církvi a víry v její božská tajemství představuje právě dnes v na-ších dnech rozhodující přínos pro novou evangelizaci tváří v tvář indiferentismu a neporozumění vlastního poslání Cír-kve.“

Na prahu třetího křesťanského tisíciletí se nacházíme v novém velkém adventu lidských dějin. Modlitba k Mat-ce Boží, kterou P. Kentenich zformuloval během svého věznění v koncentračním táboře v Dachau, se dnes stává mimo-řádně aktuální: 'Maria, přijď k nám skrze naši dobu a učiň nás připraveny pro Krista.' Cílevědomé zaměření ke Kristu, který jediný může lidi spasit a přivést zpět k Bohu, udílí vašim snahám tu pra-vou, křesťanskou výraznou sílu, která pře-tváří svět.“

2. LISTOPAD - VÝROČÍ SMRTI ARCIBISKUPA J. K. MATOCHY

Jako jsou útržkovité zprávy o ži-votě arcibiskupa Matochy v době jeho internace, tak jsou určitou ne-jasností opředeny i okolnosti jeho smrti. Zemřel - podle vyjádření čtyř lékařů - na srdeční infarkt ve čtvr-tek 2. listopadu 1961 ve 20 hodin 20 minut. Jeho generální vikář se o tom dozvěděl za 2 hodiny, a to od vládního zmocněnce a okresního církevního tajemníka, hospodyně až na druhý den při náhodném setkání s prelátem Glogarem. Když se v rezi-denci strhl poplach, že arcibiskup zemřel, shluklo se osazenstvo do ložnice. Spatřili arcibiskupa nataže-ného v křesle, otevřené okno a po-zvracený stůl, vládní zmocněnec je ale ihned vykázal. V pátek 3. 11. 1961 večer se v arcibiskupském by-tě sešli zástupci KNV, ONV, ministerstva školství a kultury, minister-stva vnitra a prelát Glogar a Ha-velka. Jejich úkolem bylo najít origi-nály zvláštních fakult a testament, údajně se nenašlo ani jedno. Těžko věřit, že olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha nezanechal poslední vůli, ale tuto záhadu dnes už asi nerozřešíme.

Tak jako za života arcibiskupův styk se světem závisel zcela na libo-vůli vládního zmocněnce, tak i po-hřeb zařizovala komise, složená ze zástupce ministerstva školství a kul-tury Šnýdra, krajského církevního tajemníka z Ostravy Jasioka, před-sedy školské a kulturní komise ONV Olomouc Drmoly, vedoucího odboru školství a kultury ONV Olomouc Su-ka a olomouckého okresního církev-ního tajemníka Černého.

Byl dojednán způsob pohřbu, mí-sto jeho konání i kdo bude vyko-návat pohřební obřady. Bylo také zajištěno, že nebude vydáno žádné smuteční oznámení ani sdělení v ar-cidiecézním oběžníku nebo v novi-nách, že nebudou tištěny obrázky zemřelého, jak bylo požadováno ka-pitulou, zemřelému se nebude vy-zvánět ani nebudou slouženy mše sv. před pohřbem, jak bylo zvykem

a jak chtěli kanovníci, kteří trvali ze-jména na tom, aby pohřeb byl z Dó-mu. Nakonec rezignovaně požadovali aspoň možnost vydání oběžníku pro farní úřady se zprávou o úmrtí a o pohřbu, aby mohly být za arcibis-kupa slouženy zádušní bohoslužby. Konečné stanovisko k této žádosti bylo kapitule sděleno až po pohřbu. Vrcholem ze strany komise byl po-žadavek, aby kapitula nepodávala o smrti a pohřbu zprávu do Říma. Členové komise velmi negativně hodnotili tvrdošijnost Glogarovu, který do poslední chvíle trval na slušném arcibiskupském pohřbu.

Protože bylo rozhodnuto, že arci-biskup bude pohřben ve svém rod-ném Pitíně, bylo nutno zajistit vše na místě. V sobotu 4. listopadu se tedy vydali Jablonský, Šnýdr a Glo-gar, kteří cestou přibrali ještě kro-měřížského probošta Kutala a okres-ního církevního tajemníka Aloise Dovrtěla z Uherského Hradiště, do Nivnice za děkanem Antonínem Kyse-lákem. Tam bylo dohodnuto, že děkan buď v neděli odpoledne nebo v pondělí ráno sdělí kněžím uhers-kobrodského děkanátu, že arcibis-kup zemřel, v pondělí odpoledne bude mít pohřeb v Pitíně a že účast kněží na něm nebude vyžadována. Komise potom i s děkanem Kyse-lákem odjela do Pitína dojednat po-drobnosti pohřbu. Na žádost pitín-ského faráře Valentina Rafaji a na přímluvu preláta Glogara bylo dovo-leno pozvat pěvecký sbor z Bojkovic. P. Rafaja to hned také telefonoval bojkovickému faráři Josefu Vese-lému s prosbou, aby podle úředních směrnic v kostele nic neohlašoval. Dále žádal o povolení sloužit druhý den po pohřbu, 7. listopadu, za arci-biskupa rekviem, což bylo povoleno bez problémů. Zato konání pohřbu směl farář ohlásit až v pondělí ráno po mši sv. V neděli odpoledne se ještě podařilo vykopat hrob a vyzdít hrobku, což ochotně vykonalí pitín-ští sousedé.

Vykonáním pohřebních obřadů byl pověřen rožňavský biskup dr. Robert Pobožný. Do Olomouce přijel 5. 11. spolu s ekonomem Raschkou a vládním zmocněncem Jánem Ďu-rajem ve 20.30 hod. Ubytování byli v hotelu Palác, kde se také ještě večer sešli na konečné domluvě ohledně pohřbu. Prelát Glogar začal znovu mluvit o tom, že sídelní arci-biskup by měl mít pohřeb ze svého katedrálního chrámu. Tento pro-blém se soudruzi snažili zatlačit do pozadí, takže Glogar pak své marné snahy zanechal, ale zato biskup Po-božný, který teprve nyní poznal, k čemu se nechal přimět, prohlásil, že jak to vidí, tak do Olomouce vů-beč neměl jezdit. Ten večer se Glo-gar ještě jednou vrátil k tomu, že po-hřeb by měl být z katedrály, že aspoň by se upokojili lidé, mezi ni-miž se mluví o tom, že arcibiskup byl otráven...

V Pitíně začaly obřady před 14. hod., skončily asi ve 14.45 hod. Přítomno bylo 350-400 lidí včetně neuniformovaných příslušníků bez-pečnosti, kteří zapisovali i čísla aut, parkujících v obci, a asi 37 kněží včetně biskupa Pobožného..."

(Z knihy „Biskup vyznavač“, vy-dala Matice cyrilometodějská, Olo-mouc)
* * *

Je doba před komunálními vol-bami. Zprávu o smrti a pohřbu velkého moravského arcibiskupa otiskujeme bez komentáře...

-jv-

PANENSTVÍ PANNY MARIE

Americký kněz **Dr. Artur B. Cal-kins** je známým mariologem a spolupracovníkem vatikánské komise v Římě. V tomto článku komentuje proslov Jana Pavla II. u příležitosti jubilejních oslav plenárního koncilu v Capui, na kterém se jednalo o Marii-ně panenství. Zde jde hlavně o článek víry, že Maria zůstala Pannou před porodem Vykupitele, při porodu i po porodu.

Věčné panenství Mariino je mistrovským dílem Božím

Panenství Panny Marie vyplývá z Božské logiky. Papež mluví o účtě, která je potřebná, abychom se mohli přiblížit k tomuto tajemství.

„Teolog musí o tajemství plodného panenství Mariina uvažovat v hluboké účtě k Božímu svo-bodnému a svatému jednání.

Když čteme spisy církevních Ot-ců a liturgické texty, napadá nám okamžitě, že jen málo tajemství spá-sy vyvolalo tolik obdivu a chvály jako vtělení Božího Syna v panen-ském lůně Matky Boží. Ano, tyto texty vyznávají svou neschopnost důstojně velebit toto tajemství: „Sva-tá a Neposkvrněná Panno Maria, jak mohu najít slova, abych Tě velebil, když jsi nosila v klíně toho, jehož neobsáhnou nebesa.“

Mluvíme-li v teologické řeči o ta-jemství, myslíme tím skutečnost, která je

tak bohatá a tak hluboká, že ji náš lidský rozum nikdy nemůže úplně vyčerpat ani proniknout.

Přesto můžeme do takového ta-jemství vniknout svým chápáním, vstupujeme-li dveřmi úcty, chvály a důkřvdání.

Pro lidi, kteří se pokoušejí po-stavit tajemství do roviny svých vlastních omezených lidských schop-ností (ať by byly jakkoliv brilantní), neexistuje žádné opravdové zjevení tajemství, ale spíše obrovský zmatek a případně i hereze. Svatý Otec to vyjadřuje velmi jasně: „Stanou-li se teologické úvahy Boží chválou a klaněním, otevírá se tajemství pa-nenství Mariina a dovoluje nám pohled do dalších hlubin.“

Mariino panenství při Kristově porodu

Tyto úvahy vedou k velmi dů-ležitému aspektu, které přinesl pa-pež Jan Pavel II. teologům shromáž-děným v Capui.

Tak jako církev potvrzuje víru v Mariino panenství před porodem (ante partum) a po porodu (post partum), tak se ukazuje i panenství Naší milé Paní během procesu po-rodu (in partu). Co to znamená?

P. Michale O'Carroll (C.S.Sp) shrnuje tradici k této tématice, když říká, že „Maria v okamžiku porodu Ježíše zvláštním božským působe-ním neztratila tělesné znaky panen-ství.“

Jezuita P. Ignác de la Potterie SJ, známý biblista, konstatuje, že tato pravda je potvrzena druhou částí Lukášova verše 1,35, který s mnoha církevními Otcí a středověkými au-tory překládá:

„Hle, ten, který se rodí svatě (tzn. svatým způsobem) bude nazván Synem Božím.“

V r. 1952 jeden rakouský kněz tuto pravdu víry, kterou církev dů-razně hájila přes 1500 let, zpochyb-ňoval a mínil, že bezbolestný porod a biologická neporušenost nejsou nutnými prvky církevní víry v Ma-riino panenství.

Tato diskuse v následujících le-tech pokračovala. V r. 1960 publi-kovalo Sv. Oficium (instance před-cházející nynější Kongregaci pro víru) varování a kritizovalo teo-logická díla, „ve kterých se s polito-váníhodnou hrubostí výrazu pojed-nává o delikátní otázce Mariina pa-nenství in partu a (což je ještě více na pováženou) v otevřeném proti-kladu k církevní tradici učení a s pohrdáním k účtě, kterou v tomto ohledu veřící prokazují.“

Z POUTNÍCH MÍST

Medžugorje 15. 10. 1994

Mnohdy jsou to protestanté, kteří po-tvrzují to, co se zde děje! Jeden pro-testantský lékař, člověk modlitby a ode-dávna blízký Ježíšovi, přišel do Medžu-gorje, aby objasnil ten fenomén zjevení Marie, která je mu cizí. Jako mnoho protestantů viděl mariánský kult jako pře-kážku na cestě k Ježíšovi, takže sem přišel s jistou nevolí. Sotva se blížil ke kostelu, Ježíš velmi jasně promluvil v jeho srdci, a on začal plakat jako dítě. Den na to dostal totéž slovo - a vyprávěl mi se slza-mi v očích: „Slyšel jsem Ježíšův hlas a říkal mi: 'Já jsem požádal svou Matku, aby sem přišla. Ona sem přitahuje všechny národy a přivádí je ke mně. Všichni pokolení ji budou blahoslovit.'“

Od té chvíle Maria se mu stala můst-kem k Ježíšovi!

Jeden švýcarský pastor se mi svěřil po třech dnech pobytu v Medžugorje: „V mé teologii není nic, co by odporovalo ma-riánským zjevením. Mojžíš a Eliáš se pře-ce zjevili s Ježíšem na hoře Tábor, tak proč ne Jeho vlastní Matka!“

Co se tu protestantům nejvíc líbí je, že

Maria s pláčem říkala: „Zapomněli jste na bibli!“ A říkájí si: „Ach, kdyby katolíci ji mohli poslouchat!“

V tomto měsíci Růžence poutníci jsou ještě početnější a využívají toho velmi vřidného počasí babího léta, aby se modlili na kopcích. - P. Slavko jede na Ivanovu svatbu do Bostonu, a do Jižní Ameriky. - Vicka trochu stonala s paží, ale jako vždycky, byla brzy v pořádku a raduje se, že mohla obětovat Pánu tuto obět'. - Marija je zářící maminka. Aby neopouš-těla miminko, má prozatím zjevení doma. Bude zde ještě na Všechny svaté. - Její sestra Milka je těhotná... Je rok rodiny!

Ve Francii mi jeden mládenec vy-právěl svůj příběh. Po 7 letech studia lékárenství mu byl odmítnut diplom, protože měl AIDS. Zároveň prožíval i jiné formy odmítání, protože byl homosexuál. Bylo to příliš tvrdé, rozhodl se k sebe-vraždě skokem z mostu. Aby k tomu měl odvahu, vypil silnou dávku alkoholu. Už neví, jak skočil, ale octl se celý zkrvácený v nemocnici, v bezvědomí.

Jak se pomalu probíral, vidí před sebou obraz ženy - nejdřív dostal strach. Ale jak dny plynuly, ten obraz ho čím dál víc přitahoval a dokonce posiloval. Ve své

náboženské nevědomosti si říkal: „To je asi nějaká svatá.“ Opustil nemocnici ještě velmi zesláblý, zejména vlivem AIDS, neboť jeho nervové uzliny (ganglie) byly zle zpuštěné.

Nevysvětlitelnou náhodou přišel do Medžugorje, proti vůli lékaře, který mu prorokoval: „Ty tam umřeš.“ V Medžugor-je šok: ve výkladní skřini vidí známý obraz „svaté“, ten z nemocnice. Ptá se, kdo to je a dozví se, že to je Medžugorská Panna Maria (socha z Tihaljiny). Hlavou mu blesklo: „Tak je to Ona, která mě přišla vyhledat v mé černé díře, aby mě přivedla až sem!“ Během jeho pobytu Gospa se tolik zabývá jeho srdcem, že se rozhodně už nikdy neopustit tuto nebeskou Matku.

Po návratu, nový šok nad lékařskými zkouškami: virus je stále přítomen, ale všechny symptomy zmizely, jeho ganglie jsou zdravé, a on začíná znovu žít, v kaž-dém slova smyslu.

Drahá Gospo, jako Ježíš přicházíš za-chránit, co je ztracené... Buď vítána v na-ších srdcích!

Str. Emanuela

„TEĎ PŘICHÁZÍ NA ŘADU MARIE“

Ta návštěva v nemocnici nebyla pro mě lehká. Jak dodat Anči od-vahy, když jsem věděla, že ji ta nemoc upoutá na lůžko na pár mě-siců?

A zrovna tak aktivní ženu, jakou byla Anička, která se v naší farnosti starala o staré lidi. Připravovala přednášky, setkání, starala se o po-moc. Do minuty naplněné dny. A teď toto!

Když jsem měla otevřít dveře je-jího pokoje, zaváhala jsem na chvíli. Pak jsem přece naladila tvář radost-ně a kurážně jsem vstoupila. Měla radost z mé návštěvy. „Tak to bývá, když si toho člověk nabere příliš. Chtěla jsem být mladá, zůstat mla-dá. Všude jsem chtěla být - a to byla chyba,“ posteskla si Anička.

Uchopila mě za ruku a na jejím bledém obličejí se objevil skutečně úsměv. „Nenamáhejte se, prosím, já vím dobře, co moje nemoc znamená. Potřebuji trpělivost. Moje role Marty je pryč.“ Ukázala na bibli na stolku. „Teď přichází na řadu Marie. V roli Marie je naslouchání a přemýšlení stejně důležité, často ještě důleži-tější.“

Když jsem opouštěla nemocniční pokoj, byla jsem naplněna údivem, kolik síly a víry pro nás Bůh má při-praveno právě tehdy, když je naše situace zoufalá.

J. Černá

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

ŽENA AŽ V CÍRKVI NEMLČÍ?

Překvapil mě palcový titulek v úvodníku Katolického týdeníku: Žena až v církvi nemlčí. V článku se jistě daly najít dobré myšlenky. Přesto se zdálo, že výrazný nadpis jako by chtěl důrazně stát v proti-směru známé větě z Písma (1 Kor 14,28), která zní přesně opačně. Ptám se, proč se lidský názor prosa-zuje nad Boží slovo? Myslím, že názor sv. Pavla ženu nijak nesnižu-je. Neříká se „mluviti stříbro, mlčeti zlato?“ Cožpak mlčení

není důstoj-né? Panna Maria hovoří tak m á l o v evangeliích, spíš o ní platí, že „uchovává ty věci ve svém srdci“, jedná a naplňuje vůli Boží, a tím se podílí na spáse světa způsobem, jaký nemá obdoby. Nevím, je-li moudré vyzývat ženy, ať v církvi nemlčí. Nevím, jestli církvi pomůže zvýšená aktivita ženských jazyků. Sami vidíme, jak ze všech sdělova-cích prostředků narůstá frekvence slov a řečí, které spíš prohlubují krizi světa, než aby ji řešily. Myslím, že ženy stejně jako muži by měli hledat více ticha a mlčení naplně-ného modlitbou.

L. Minaříková, Olomouc

APOŠTOLÁT MODLITBY

LISTOPAD 1994

1. úmysl všeobecný

(Za lidi v politice) Aby lidé, činní v politickém životě stále velkoduš-něji a čestněji chápali odpovědnost svého povolání ve službě obecně-mu dobru.

2. úmysl misijní

(Evangelizace Asie) Ať hlásání evangelia nachází u národů Asie upřímné přijetí a způsobí mnoho dobra.

3. úmysl národní

Aby všichni lidé u nás chápali a přijímali svou vlastní zodpověd-nost za život této země v přítom-nosti i budoucnosti.

Odpoledne 1. listopadu a 2. listo-padu po celý den je možno při náv-štěvě kteréhokoliv kostela získat plno-mocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očištění.

Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Sv. Otce) je nutné se pomodlit při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. 11. do 8. 11. lze získat po splnění těchto tří podmínek denně plnomocné odpustky pro duše v očišti-ci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam - třeba jen v duchu - za ze-mřelé.

(Navštívení, list věřících ze Sv. Kopečka)

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

NAPIŠME SVŮJ NÁZOR!

Výrobce a dodavatel **svíček po-uzívaných i v našich kostelích**, firma UNIPAR, Dolní paseky 227, Rožnov pod Radhoštěm, PSČ 756 61, uvedla na trh „novinku“ - svíci pod obchodním názvem „Sv. Mikuláš - penis“. Z jedné strany tato svíce vypadá jako sv. Mikuláš, ze strany druhé jako mužský pohlavní úd. Prodejní cena 60 Kč.

Telefonicky (0651-55883) nebylo možné zjistit jméno ani jednoho ze tří spolumajitelů, ani zodpovědného ředitele. Nebylo mi odpovězeno, zda se jedná o společnost ručením omezeným, akciovou společnost nebo o jiný druh společnosti, pouze potvrzeno, že případnou korespondenci je možné zasílat na již výše uve-denou adresu.

Odeslal jsem tedy dopis tohoto znění:

UNIPAR

Dolní paseky 227
756 61 Rožnov pod Radhoštěm;
doporučeně

Vážení,
dověděl jsem se, že jste uvedli do prodeje nový výrobek, svíci nazva-nou „Sv. Mikuláš - penis“. Neumím pochopit, jak je možné, že vyrábíte svíce používané v kostelích, svíce v podobě Marie Panny, a zároveň svíce v podobě, která uráží nejen památku biskupa Mikuláše, prohlá-šeného římskokatolickou církví za svatého, ale i náboženské a lidské citění.

Podobné předměty byly zhotovo-vány již ve společnosti prvobytně pospolné (- a jak je vidět, vznikají i dnes). Vycházely z myšlení člověka pověřčivého, který věřil, že obětuje--li předmět ve tvaru příslušného údu lidského těla, vyřeší se tím magic-kým způsobem i jeho problémy.

Nevím, proč vyrábíte tyto před-měty v současné době Vy. Žádám Vás však, abyste přestali vyrábět

a prodávat svíce, které svým tvarem - v tomto případě kombinací podoby svatého Mikuláše a mužského po-hlavního údu - urážejí mé nábožen-ské citění a přesvědčení.

Zároveň si Vám dovoluji oznámit, že jsem ztratil důvěru k Vaší firmě. Z tohoto důvodu ode dnešního dne přestávám nakupovat svíce Vaší fir-my.

S pozdravem

*****

Vyzývám zároveň Vás, čtenáře Světla, abyste k tomuto problému zaujali stanovisko. Domnívám se, že bude vhodné, když firmě UNI-PAR napíšete dopis, kterým proje-víte svůj názor na tuto proble-matiku i Vy.

Pamatujte však na naši víru a zachovejme základní pravidla sluš-nosti.

Jaroslav Novotný

ZPRÁVY Z OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

Modlitební setkání na Dómě

Každou první sobotu v měsíci se v olomoucké katedrále uskuteční modlitební setkání (večeřadlo).

Ve Skutcích apoštolů čteme: „A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli: Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Ju-da, Jakubův bratr. Ti všichni jed-nomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou mat-kou Marií a s jeho příbuznými.“

Hořejší místnost, kde bydleli, byla místnost, ve které apoštolové s Pánem Ježíšem před jeho umu-čením večeřeli, tedy „večeřadlo“.

Kdo z Olomouce a okolí poznává-te potřebu společné a vytrvalé mod-litby spolu s Pannou Marií, přijďte na Dóm v sobotu 5. 11. 1994 v 15,30 hod. V rozjímavé modlitbě růžence (15 desátků) půjdeme spolu s Pannou Marií životní cestou Pána Ježíše od zvěstování přes kříž po vítězství. Modlitba růžence bude prokládána úvahami o Panně Marii, úryvky dokumentů II. vat. koncilu, myšlenkami z knihy Kněžím, přemi-lým synům Panny Marie, písněmi.

V 18 hodin setkání vyvrcholí obvyklou mší svatou.

Z DIÁŘE ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUC

30. říjen - NE - 9.00 hod. Mírov, svěcení kostela (bisk. Josef); 10.00 Český Těšín, výročí posvěcení koste-la (arcib. Jan)

3. listopad - ČT - 15.00 hod. Olo-mouc, Wurmova 5, žehnání kaple sv. Richarda v azylovém domě (bisk. Josef)

5. listopad - SO - 10.00 hod. Klim-kovice, svěcení varhan (bisk. Josef); 10.00 Olomouc - dóm, udělení lekto-rátu

(arcib. Jan); 15.00 Ostrava, setkání mládeže (bisk. Josef); 16.00 Frýdek, kněžská sobota (arcib. Jan)

6. listopad - NE - 10.00 hod., Linhartovy u Krnova - mše sv., 160. výročí posvěcení (bisk. Josef)

Katoličtí esperantisté s Otcem arcibiskupem

Na setkání katolických esperantistů z ČR, Polska a Německa ve dnech 7. - 9. 10. 1994 v diecézním středisku mlá-deže Nazaret v Praze celebrou mši sv. v mezinárodním jazyku esperanto arcibis-kup Miloslav Vlč, který má patronát nad činností českých katolických esperantistů.

Spolu s ním koncelebroval polský účastník P. Karol Mozor ze Skočova, z ro-diště bl. Jana Sarkandra. Mše svatá, bě-hem níž bylo obnoveno zasvěcení katic-kých esperantistů a celého esperantského hnutí P. Marii, byla projevem díků a vděč-nosti za hojně požehnání a milosti k čin-nosti, která přispívá k duchovní a mravní obnově společnosti a současně jako pros-ba o dary Ducha svatého pro realizaci 48. světového kongresu katolických esperan-tistů, který se uskuteční v červenci 1995 v Olomouci. Otec

arcibiskup uspišil svůj návrat z Říma, aby splnil příslibenou účast na setkání. V homilii m.j. řekl:

„Když stojím před nějakým mezi-národním shromážděním, které mlu-ví různými jazyky, myslím na Baby-lon. Lidé si tehdy rozuměli a mluvili srozumitelným jazykem, ale odvrátili se od Boha a šli po vlastní cestě a to byl počátek jejich nedorozumění. Esperantisti mají nejen úmysl a úsilí překonat jazykové bariéry, ale snaží se i sblížit lidi. Toto úsilí je dnes ne-smírně závažné proto, že ve světě existuje obrovská chudoba vztahů. A tuto chudobu je možné léčit jedině v Duchu svatém a láskou. A katoličtí esperantisti mají tu přednost, že ne-mají jen ideu jazyka, ale že mají také ideu Krista a

MALTÉZŠTÍ RYTÍŘI POZOROVATELI

Valné shromáždění OSN přiznalo řádu maltézských rytířů statut pozorovatele. Rozhodnutí bylo v New Yor-ku schváleno bez hlasování a je ob-saženo v rezoluci, kterou podepsalo 71 států. Tím se oceňuje úloha řádu v mezinárodních humanitárních ak-cích. Již v roce 1990 přiznalo Valné shromáždění OSN statut pozorovate-le mezinárodnímu výboru Červeného kříže.

U nás obnovil řád svou činnost pod vedením náměstka velkopřevora MUDr. Fr. Lobkowicze a zabývá se hlavně ošetrovatelskou službou. Sa-nitní vozy označené typickým mal-tézským křížem můžeme tedy vidět i v našich ulicích. V současné době má řád u nás okolo 90 členů, z toho jeden má kněžské svěcení a čtyři věčné sliby. Ostatní jsou čestní čle-nové řádu.

Maltézští rytíři vycházejí z tradice řádu při Jeruzalémském hospici a chrámu sv. Jana Křtitele, který byl založen před více než 900 lety jako první katolický ošetrovatelský řád. V křižáckém hnutí se z hospitálské-ho řádu stalo rytířské společenství, které se vyvinulo v pozemní a ná-mořní vojenskou moc. Po pádu Pa-lestiny do rukou Turků přišli na ostrov Rhodos a od r. 1530 na Mal-tu, odkud hájili Západ před proniká-ním islámu. Po reformaci se rozdělil řád na katolické maltézské a evange-lické johanity. V roce 1798 byl řád Napoleonovými vojsky z Malty vy-hnán a od r. 1834 se stal sídlem řá-dového společenství Řím. Dnes je uznáván 50 státy a organizacemi za subjekt mezinárodního práva.

Řád vydává jako poštovní ceny 411 zeměmi akceptované známky, razí mince a má mezinárodní auto-mobilovou značku „SMOM“. Přesně 6000 m² - především na římském pahorku Aventinum - tvoří jeho ex-teritoriální území a činí tak z řádu nejmenší stát světa, ještě před Vati-kánem. Řád je aktivní v 75 zemích především při vývojové pomoci, jeho jmění se oceňuje na 65 miliard ma-rek, je volební monarchií. Ve svém úřadě je velmistr maltézského řádu postaven na roveň kardinálu. Sou-časným velmistrem je Skot Andrew Bertie.

TISK ČBK

Ducha svatého.“

Účastníci setkání příslibili v přítom-nosti otce arcibiskupa věrnost a lásku eucharistii a Panně Marii a modlitbami chtějí nadále pomáhat Svatému Otcí a podpírat žehnající ruce biskupů a kněží.

Miloslav Šváček

Nizozemsko: Eutanázie pro každého

V Nizozemí učinila socialistická vláda další krok nazpět v lékařské péči. Potom co soudy prohlásily za beztrestné usmrcení nemocných v ko-nečném stadiu, rozšířila se tato úprava také na jiná onemocnění. Vláda se opírala ve svém rozhodnutí o případ lékaře, který poslal jednu ženu na onen svět, když trpěla těžkou depresí kvůli svému r o z v o d u a smrti obou dětí. Soud posuzoval stav tělesně zdravé ženy jako „ob-tížnou situaci“ a zlehčoval jednání tzv. lékaře. „Usmrcovat místo pomá-hat“ je tedy možné motto v nizozem-ské zdravotní politice. Malá naděje je ještě v tom, že se parlament postaví proti rozhodnutí vlády.

Napřed medvědi, pak děti

Klára Foutonová, matka početné rodiny, víckrát odsouzená pro boj proti potratu, poukazuje ve své re-vui Boží mír, na tento paradox: pou-hých 300 manifestantů na světovém Dni života, proti 20 000 v týž týden, shromážděných v Pau, za záchranu posledních tří medvědů v Pyrene-jích.

Papežova kniha bestselerem

Předem jako bestseller byla ozna-čena kniha „Překročit práh naděje“, která vznikla z rozhovoru italského novináře Vittoria Messorihho s pape-žem Janem Pavlem II. Hamburské nakladatelství „Hoffmann a Campe“ mluví o nové knize jako o „události roku“. Ve 40 zemích má kniha přijít na trh v prvním vydání v počtu více než 10 milionů výtisků. Tato kniha má vyjít také v Rusku, kde finanční pomoc k vydání poskytne katolické pomocné dílo „Kirche in Not“. První ruské vydání bude mít náklad 10 000 výtisků.

Patriarcha Bartholomaios do Vatikánu

Ekumenický patriarcha z Kons-tantinopole Bartholomaios navštíví papeže Jana Pavla II. ve Vatikáně 29. června příštího roku. Oznámil to nejvyšší patriarcha pravoslavi ve svém interview s katolickým ča-sopisem „30 dní“. Pozorovatelé od setkání očekávají průlom v dosavad-ních obtížných vztazích, které na-staly mezi oběma církvemi po poli-tických změnách v Evropě. Naposled navštívil papeže ve Vatikáně jeho předchůdce Dimitrios v prosinci 1987. V interviewu Bartholomaios prohlásil, že v rozhovoru s katolic-kou církví „nejde jen o náboženské rozdílnosti, nýbrž také o dramatic-kou kulturní krizi v tzv. moder-nismu.“

Dva anglikánští biskupové katolíky

V Anglii přestoupili dva biskupo-vé anglikánské církve, biskup z Lei-cesteru

a biskup z Dorchesteru, ke katolicismu. Učinili tak na protest proti kněžské ordinaci žen. Již v dubnu konvertoval dřívější londýn-ský anglikánský biskup Graham Leonard. Mezitím již dostal povolení Vatikánu působit jako katolický kněz. Oba nynější konvertující bis-kupové čekají na příslušné rozhod-nutí z Říma.

POLSKO: MASOVÉ SDĚLOVACÍ PROSTŘEDKY HLÁSÁJÍ NENÁVIST K CÍRKVI

V Polsku se včerejší komunisté vetřeli do sdělovacích prostředků. Využívají toho-to postavení, aby vyřázeli k útokům proti církvi. Veřejně propagovaná nenávist vůči církvi dosáhla takových rozměrů, jaké by nebyly možné ani za dnů socialitické lido-vé republiky. Tak vede týdeník „Wrost“ (náklad 300 000), který řídí exsekretář ústředního výboru komunistické strany, už delší dobu podlý a úskočný boj proti církvi. Pod záminkou, že poukazují na znečištění životního prostředí, uveřejnily noviny na první straně milostný obraz z Jasné Gory, přičemž Matka Boží a Ježíšek mají plyno-vé masky. Toto zesměšnění náboženství se nestalo náhodou právě v předvečer pa-tronátního svátku svatyně 26. srpna. Vyvo-lalo mezi věřícími vlnu protestu. Také bis-kupové pozvedli hlas proti této urážce náboženského cítění milionů lidí o proti útoku na základní principy kultury soužití.

Počet křesťanů v Izraeli stoupl

V Izraeli stoupl v minulém roce počet křesťanů. Podle nedávno uve-řejněné statistiky žije na izraelském státním území včetně Jeruzaléma 5,41 milionu lidí. Z toho tvoří 4,93 mil. Židé (81,1%), 770.000 (14,2%) muslimové a 160.000 křesťané (3%). V roce 1992 žilo v Izraeli 130.000 křesťanů. Počet křesťanů v z r o s t l v Izraeli od založení státu v r. 1948 pětinasobně. V současnosti stoupá rychleji než počet muslimů, důvo-dem je především přistěhovalectví křesťanů ze zemí východní Evropy.

Assisi: Františkánská výzva politikům

160 františkánů a františkánek z celého světa vyzvalo politiky mezi-národních společenství, aby chránili bohatství světa a učinili je přístup-ným stejnou měrou všem lidem. Na závěr dvoutýdenního mezinárodního kongresu františkánské rodiny v As-sisi bylo toto závěrečné poselství zveřejněno. Vyzývá církevní předsta-vitele, aby se postavili výlučně do služeb království Božího a dávali přednost lidské důstojnosti.

V poselství zdůrazňují františkáni

dále, že životní ideál sv. Františka a sv. Kláry je dnes aktuálnější než kdykoliv dřív. Na závěr jubilejních oslav 800. výročí narození sv. Kláry vyzvedli účastníci kongresu v Assisi, že těmto světcům františkánské spirituality by měla být věnována větší pozornost než dosud.

30 let Karmelu v Dachau

Mnichovský arcibiskup kardinál Friedrich Wetter celebroul na místě bývalého nacistického koncentrační-ho tábora Dachau mši svatou u při-ležitosti 30. výročí trvání kláštera karmelitánek v tomto prostoru. Mni-chovský světicí biskup Johannes Neuhäusler, sám vězeň z Dachau, přišel tenkrát s iniciativou založit zde klášter, kde by se sestry modlily a přinášely oběti za zločiny nacistů. Během dvanácti let Hitlerova panství bylo v Dachau vězněno více než 200 tisíc lidí z 38 států a národů, mezi nimi 2720 katolických kněží, nejvíce Poláků. Svou smrt tam našlo na 30 tisíc lidí.

Evropské setkání Obnovy

Asi stovka animátorů Obnovy v Duchu svatém z 20 zemí Evropy se účastnilo v polské Čenstochové celoevropského setkání reprezentan-tů tohoto hnutí. Účastnil se ho též světicí biskup z Varšavy mons. Bro-nislaw Dembowski, který je pověřen polskou biskupskou konferencí péčí o toto hnutí. Bylo diskutováno o bu-doucnosti Obnovy, jejím ekumenic-kém významu a formaci animátorů.

Vyzývají k návratu

Biskupové Rwandy vyzvali kněze, řeholníky a seminaristy, kteří uprch-li do zahraničí, aby se vrátili do země a pokračovali ve své misij-ní práci. Podle názoru rwandského episkopátu již samotná přítomnost duchovenstva dává zemi pocit bez-pečí.

Svěcení členů Opus Dei

Státní sekretář Svatého stolce kardinál Angelo Sodano udělil kněž-ské svěcení ve Vatikáně 44 členům prelatury Opus Dei z 12 zemí světa. Nejmladší z nich je Filipíнець ve věku 28 let, nejstarší Mexičan ve věku 64 let. Prelatura Opus Dei má v sou-časné době 75 tisíc registrovaných členů, z toho 1,5 tisíce kněží, kteří nejsou vychováváni v diecézních se-minářích, ale ve zvlášt-ních, zříze-ných a vedených Opus Dei a jsou plně k dispozici prelatuře.

ZPRÁVY TISK ČBK

Praha 13. 10.:

K výročí volby papeže Jana Pavla II. se konala v pondělí 17. října od 17.00 hodin v katedrále sv. Víta slavnostní bohoslužba v latinském jazyce. Hlavním celebrantem byl mons. Jean Louis Tauran, vatikán-ský sekretář pro vztahy mezi státy, který do ČR zavítal na krátkou dvoudenní oficiální návštěvu. S ním koncelebrovali apoštolský nuncius Giovanni Coppa spolu s biskupy Čech a Moravy.

(Pozn. red.: Podrobnější zprávodajství zprostředkujeme čtenářům v příštím čísle Světla.)

V úterý 18. října mons. J. L. Tauran posvětil během soukromé mše v kapli apoštolské nunciatury nový oltář a požehnal i budovu, která byla v poslední době důkladně opravena.

Praha 13. 10.:

Společná delegace Rady evropských biskupských konferencí (CCEE) a Konference evropských církví (KEK) je od 12. do 18. října na návštěvě v Chorvatsku a Srbsku. Jejimi členy jsou bruselský arcibiskup kardinál Fodfried Danneels, pravoslavný metropolita z Vídně Michael Staikos a luterský biskup ze Stockholmu B. Svennugson. Delegace bude jednat v Záhřebu s kardinálem Franjo Kuharičem a v Bělehradě s hlavou srbské pravoslavné církve patriarchou Pavlem I. Během svého pobytu se členové delegace setkají s představiteli ostatních křesťanských církví a židovských a islámských věřících.

Praha, 14. 10. 1994:

Na biskupské synodě o řeholním životě, která probíhá v Římě bylo zdůrazněno, jak potřebné jsou především reformy a nové modely řádového života tváří v tvář stále většímu úbytku členů jednotlivých řádů na západě. Reforma spočívá v návratu ke kofenům a duchovnímu dědictví, při čemž by se měl přísně respektovat slib čistoty, chudoby a poslušnosti. Jako důvod „dramatického poklesu“ řeholních povolání byla označena všeobecná invaze sekularismu, zejména ve veřejných školách a masmédiích na západě.

Katolické řády a společenství se mají také „stále více prosazovat v boji za kulturu života a proti kulturní smrti“. Vyslovil se k tomu na synodě prezident Papežské rady pro rodinu kardinál A. L. Trujillo: „Příslušníci 'zasvěceného' života by měli lidem zprostředkovat církevní přesvědčení o ochraně rodiny a životě.“ Kardinál

upozornil dále na nebezpečí, že by zvláště u národů se stále klesající porodností mohlo dojít k úbytku řeholních povolání.

TISK ČBK, Daria Kalcovská

Praha 14. 10.:

K mírové misi vídeňského řecko--pravoslavného metropolity Michaela Staikose, katolického arcibiskupa z Bruselu kardinála Godfrieda Danneelse a luterského biskupa ze Stockholmu Henrika Svenungssena prohlásil generální sekretář Konference evropských církví Jean Fischer, že jejím cílem je přimět církevní představitele v Srbsku a Chorvat-sku, aby se více snažili o překonání násilí. Řekl doslova: „Mají neúnavně zdůrazňovat požadavek, že jedinou cestou k řešení konfliktů je jednání, jak to dostatečně dokázaly příklady Jižní Afriky a Blízkého Východu.“

Záhřeb - Praha 14. 10.:

Chorvatská biskupská konference vydala spolu s katolickým týdeníkem Glas Koncila světový katechismus katolické církve. Jeho vydání bylo umožněno díky finanční pomoci ze zahraničí, mimo jiné také od italské biskupské konference. Jeho cena je 275,- Kč. Biskupové předpokládají, že kniha bude dobře přijata nejen kvůli nízké ceně ale i proto, že 50 let nebylo možno mluvit lidem veřejně o křesťanství. České vydání katechismu v překladu P. Jo-sefa Kolářka, vedoucího redaktora českého vydání Vatikánského roz-hlasu, připravuje nakladatelství Zvon.

Budapešť 14. 10.:

Na budapešťském zasedání zástupců Konference evropských zemí o bezpečnosti a spolupráci vyzval zástupce Vatikánu Mons. Alain Leb-caupin delegáty k odsouzení každé formy nacionalismu a rasismu. Historické a psychologické příčiny těchto omylů by měly být překonány otevřeným dialogem, výchovou a spoluprací. Především by se mělo zamezit zneužívání náboženského citění k vytváření opozičních hnutí. Zástupce Vatikánu kladně hodnotil fakt, že KEBS odsoudil etnické čistky, ničení kulturních památek a porušování lidských práv v bývalé Jugoslávii.

TISK ČBK, P. Miloslav Fiala

ARCIBISKUP VLK O SYNODĚ

Arcibiskup Miloslav Vlk po návratu z plenárních zasedání římské synody o zasvěceném životě řekl:

„Celá synoda měla být především dalším krokem za dokumentem Mu-tuae Relationes, který upravuje vzta-hy mezi řády a biskupy. Řády jsou vtahovány do pokoncilního proudu vytvářet církev jako lid Boží, jako společenství. To se projevuje i tím, že se synody konají každých pět let a že se zdůrazňuje a žije kolegiálnost, tzn. společenství biskupů mezi se-bou a společenství s papežem. A řády by měly být do tohoto společenství víc vtaženy. Na druhé straně se ale zdůrazňovala také oprávněná autonomie. Autonomie a spolupráce. Aby řády braly víc za své evangelizační poslání každé místní církve, a aby byly svým životem a celou činností konkrétním znamením pro tuto dobu. Na druhé straně bylo i z řad řeholníků zdůrazněno, že biskupové mají o řády, jejich práci a poslání, zájem. To byl jen jeden takový dojem.“

Druhý dojem byl, že se zdůrazňoval laický charakter různých institucí apoštolského života nebo sekulárních institutů. Že řády, které nepatří do hierarchické struktury církve, nesou také charakter zasvěceného života laiků. V té souvislosti se hovořilo o místě laických bratrů v jednotlivých řádech a zdůrazňovalo se, že je zapotřebí, aby tito bratři měli možnost mít také zodpovědnost za určitá místa v řádech. Akcent na laický prvek v řádech, v zasvěceném životě, se na synodě ozýval velmi silně.

Další konkrétní a bezprostřední dojem ze synody byl, že se hovořilo nejen o společenství, o prohloubených vztazích ve společenství řádovém, ale jeden biskup mluvil do-konce o „chudobě vztahů“. Že není jen chudoba materiální, ale že je velká „chudoba mezilidských vztahů“, a právě tady by řády měly být také znamením. A mluvilo se o společenství na základě koncilu a na základě evangelia, tedy Kristus zmrtvýchvstalý uprostřed společenství.

Svatý Otec se účastnil denně, s výjimkou středy dopoledne, kdy byl na generální audienci. Atmosféra byla jinak pracovní a papež především naslouchal hlasu církve.

Bylo to 14 dní diskusí, kde každý člen synody měl možnost svobodně vystoupit, ne však déle než 8 minut. Bylo třeba se přihlásit v sekretariátu, odevzdat svůj příspěvek, aby sloužil překladatelům, a potom podle pořadí vystoupit bez jakéhokoliv omezení.“

TISK ČBK Praha

Je příklad svěťce z období tridentské-ho koncilu aktuální? Obliba svěťce je stále nesporná. Mnoho lidí ho má jako patrona. Existuje mnoho obrazů, soch a kostelů sv. Karla. A ve světě je mnoho zeměpisných názvů nesoucích jeho jméno.

Jsou svěťci, kteří prožili problémové mládí. Sv. Karel k nim nepatří. Děťství jako v bavlnce, láska k Církvi a liturgii. Měl štěstí, že se narodil ve zbožné a navíc vlivné rodině. To mu dalo základ pro větší prostor pro konání dobra. Velký vliv na společnost. Nenarodil se jako génius. Naopak se značným handicapem zvlášť pro své povolání. Měl víc houževnatosti než nadání a trpěl poruchou řeči. Dalo mu mnoho námahy, než se vycvičil na obstojného kazatele.

Proteckce se zdá být za všech okolností zavrženíhodná. V tomto případě se ukázala prospěšnou. Papež Pius IV., strýc Karla, jej v jeho 22 letech ustanovil kardinálem. A brzy státním sekretářem - tedy mužem číslo dvě v Církvi. To znamenalo nejen poctu ale

i úmornou dřinu. Světec spal jen pět hodin denně.

Karel Boromejský žil v mládí dobře, ale přesto ne ještě tak, jak ho známe z pozdější doby. Obrácení k heroickým ctnostem přinesla až smrt jeho bratra. Z Karla se stává asketa zpovídací se denně u zpovědníků - jezuitů.

Svůj organizační talent prokázal jako hlava milánské církevní provincie. V Miláně prožil 18 let. Za tu dobu zcela proces-toval svou rozsáhlou diecézi (800 farností), každou farnost navštívil nejméně jednou. Byly to cesty ne v pohodlných au-tech, ale na koni. Dát diecézi do pořádku byl problém - Italům se říkalo karnevalový národ. Venkov byl zcela zanedbán - bez kněží. Jak se to podobá dnešní situaci! Kardinál začal svou reformu od kléru. Zlepšil kázeň kněží. Proto kardinál Manning o něm později prohlásil: „Byl to anděl církevní kázně.“ Dbal o vzdělání svých kněží. Prohlásil: „Chraňte se všeho novo-tářství ve věcech víry.“

Své největší kvality prokázal při epide-

mii moru v Miláně. Šlechta prchla, on zůstal na místě, jako kapitán lodi zůstává na svém můstku do posledního okamžiku. Statečně pomáhal nemocným a rozdával úplně svoje zařízení paláce. Z města se stal v té době vlastně velký klášter. Tak ovlivnil život v Miláně. Přes velké nebezpečí si jej Pán Bůh ponechal na světě ještě několik let. Poslední jeho slovo před smrtí bylo: „Ihned!“ To když se ho ptali, kdy mu mají přinést viaticum.

S jeho jménem je spjat tridentský koncil a reforma Církve. Trident - to nebylo něco podezřelého, ale koncil, po němž bylo vidět výsledky - vzestup kázně i morální úrovně. Bez tohoto koncilu bychom neměli tak samozřejmou věc, jakou jsou semináře.

Příští rok oslavíme 450. výročí zahájení tohoto koncilu. Papež se chystá oslavit toto výročí svou dvoudenní návštěvou Tri-dentu. Kéž světec chrání svou přimlouvou jeho kroky i naše vlastní počínání.

LIDOVÝ ŘEZBÁŘ KAREL TOMEK (* 31. 10. 1912)

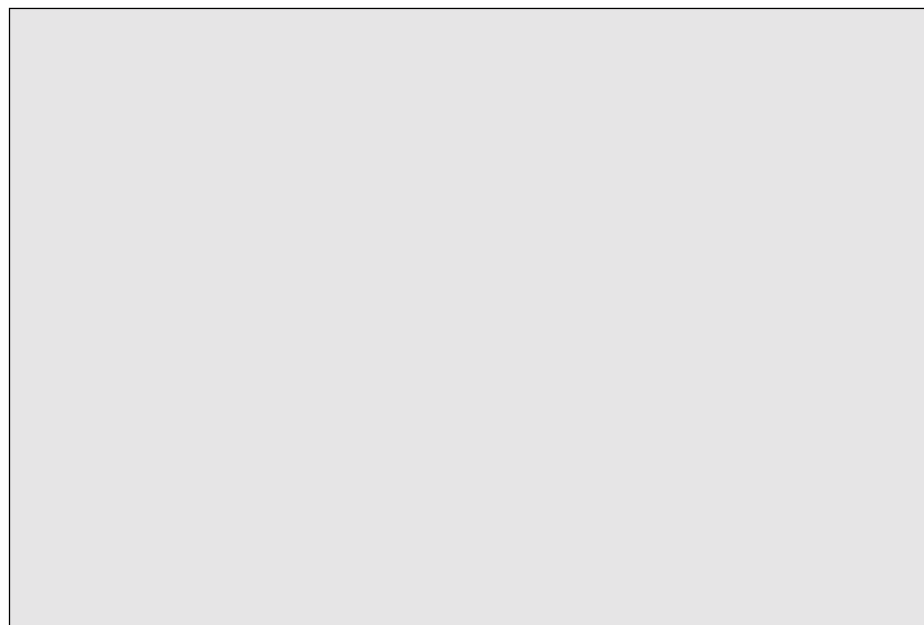
Žije v Kunčicích. Od 62. roku svého věku se s pomocí Boží pustil do řezbařiny. Zdá se neuvěřitelné, že dříve nic podobného nedělal. První primitivní dláto měl zhotovené ze stříbrnice - leštěného tyčového železa. Teprve později se dostal k pořádnému nářadí. Dnes používá na třicet pět různých dlát, každé pro jiný druh práce. Ale než začne pracovat, vždy se pomodlí k Duchu svatému a Panně Marii.

„Pustil jsem se do toho s touhou. Je to úžasný dar. Jedinečným způsobem jsem získal náplň života,“ říká pan Tomek. K tomu není zapotřebí nic dodávat, jen tiše obdivovat zušlechtné dřevo.

První betlém vyřezal podle vzoru zhotoveného Vojtěchem Kafkou z Červeného Kostelce - i jeho bratr Břetislav, známější jako „experimentální psycholog“, byl řezbářem. Po prvních dvou betlémech začal pan Tomek dělat křížky a kříže. Za totality totiž takové v prodejních Charity k dostání nebyly, a bylo jich velice zapotřebí do mnoha rodin.

Následovaly ovečky - bečící, pasoucí se a ležící. Každá 32 hodin práce. Alespoň ze začátku. Dnes ji už pan Tomek dokáže udělat přibližně za 20 hodin...

„Pasoucí se ovečku jsem předal i Svatému Otci v Římě. Když jsem mu ji dával, nemohl jsem říct dojetím ani slovo. Až když poodjel, tak jsme s bratrem, najednou bez předchozí domluvy, jedním hlasem zvolali: „Československo!“ On se ohlédl, usmál se a požehnal nám. Tehdy ještě nebyl papamobil.“ Další ovečku, tentokrát do Vatikánského rozhlasu, předal jejich kostelník pan Dostál. „Ten je kostelníkem už padesát roků,“ dodává

Obětní stůl ve farním kostele sv. Václava v Letohradě. (foto archiv)

pan Tomek.

Zpočátku pracoval Karel Tomek podle vzorů, pak podle obrázků a nakonec se pustil již do samostatné originální tvorby. Největší prací, alespoň dosud, je obětní stůl pro farní kostel sv. Václava v Letohradě (r. 1985) a ambon. Tyto překrásné kousky Karel Tomek vyřezával ne-uvěřitelných 1200 hodin. „Nebylo to jednoduché. Nejdříve se vše nakreslilo na papír v měřítku 1:1 a pak se vše zase milimetrově přenášelo do skutečnosti.“

Vysokého věku se mistr Karel Tomek dožívá v plné svěžesti. Do další práce a života naplněného smysluplnou prací pro druhé mu přejeme mnoho Božího požehnání.

Přehled dosavadní tvorby:

sošky (60-70 cm) sv. Jana Nepomuckého, sv. Urbana patrona vi-nařů, Sv. rodiny, 120 křížů, 12 betlémů (složené ze stáje - 95 x 50 cm a figurek o výšce 22 - 24 cm: Sv. rodina, anděl a hvězda, 3 pastýři, tři ovečky, pro čtyři betlémy ještě navíc tři králové), obětní stůl a ambon pro farní kostel v Letohradě, 38 kukaček ve trojím provedení, práce v kapli sv. Jana Nepomuckého Na Kopečku (Letohrad), asi 60 kusů samostatných oveček, pastýři s ovečkou, a další.

Jaroslav Novotný

SCHÖNBORN: MORÁLNÍ RELATIVISMUS A TOTALITA

Vídeňský světicí biskup Dr. Christoph Schönborn prohlásil na 50. evropském fóru v Alpachu, že „etický relativismus“, jak je dnes hojně rozšířen, hrozí změnit se v to-talitu. Schönborn se obrátil proti námitce, že církev se pevně přidr-žuje existence „přirozeného zákona“, tak jak se tomu má v nové morální encyklice „Veritatis splendor“. Pape-ži a církvi se neprávem předhazuje, že holdují naivnímu naturalismu popř. biologismu a přenáší biolo-gické pochody na morální zákony, řekl Schönborn v Alpachu.

Bez základního pojmu přiroze-ného zákona jsou dnes lidská dů-stojnost a lidská práva ohroženy.

V historickém pohledu nazpět se ukazuje, že velcí španělští a nizo-zemští filozofové práva 16. a 17. sto-letí našli v pojmu přirozeného práva (přirozeného zákona) prostředek, jak formulovat práva nekřesťanských národů vůči násilnostem koloniál-ních pánů a jak je bránit, řekl Schönborn. Tyto národy nebyly čle-ny křesťanského společenství, ale „nebyly proto bezprávné, protože příroda člověku jako takovému pro-půjčuje právo.“

Každý člověk je „jako člověk, si-lou své přirozenosti, nositelem zá-kladních práv, která mu nikdo nemůže vzít, protože mu je žádná lidská instance nepropůjčila,“ připo-míná vídeňský biskup. Tato práva spočívají „v jeho přirozenosti jako člověka“. Schönborn zdůraznil, „že se sotva podaří natrvalo prosadit lid-skou důstojnost a lidská práva jako měřítko opravdové svobody,

když bude opuštěna myšlenka lidské přirozenosti jako takové.“

Objektivní normy

„Přirozenému zákonu“ by mělo být rozuměno jako „zákonu rozu-mu“. Ovšem lidský rozum se nesmí chápat jako „absolutní rozum“. Jemu nepřísluší rozhodovat o tom, co je dobré a zlé. Úkolem rozumu v etické oblasti má být spíše přijímat od Boha přijatý mravní zákon - Boží přikázání. Velká citlivost dnešního člověka pro dějinný charakter věci a jejich specifické kulturní ražení svádí mnohé k tomu, aby pochy-bovali o neměnnosti přirozeného zá-kona, a tím vůbec o existenci objek-tivních norem mravnosti.

Také svědomí není „tvůrčí instance“, která tvoří subjektivní mrav-ní zákon, řekl Schönborn. Svědomí „není samo o sobě zdrojem norem“, jeho akty „nejsou samosprávná rozhodnutí“. Svědomí nezakládá mravní zákon, nýbrž přebírá vše-obecný přirozený zákon a měří podle něho konkrétní jednání. Mohlo by se přitom mýlit, ani subjektivní nevina nečiní špatný skutek správným, nedělá „zlo něčím dobrým“.

„Také Hitler byl přesvědčen o své věci.“

Svědomí by se ale mohlo mýlit také ze zaviněného opomenutí. „Hitler a jeho lidé byli jistě přesvědčeni o své věci. Stačí pevné subjektivní přesvědčení a z toho vyplývající ne-dostatek pochybností a výčitek svě-domí, aby se ospravedlnilo jejich jednání?“ ptal se biskup

Schönborn.

Také dnes hrozí nebezpečí, že se mravní relativismus „nepozorovaně změní v totalitarismus“, varoval bis-kup. Demokracie bez hodnot by se mohla změnit, jak dějiny dokazují, lehce v „otevřenou a lstivou totalitu“.

Demokracie a každý jednotlivý člověk potřebují proto „pevnou opo-ru v etických otázkách“. Pro křesťa-na k tomu nejsou základem poučky a morální výzvy, nýbrž pohled na Ježíše Krista, který je také „osvobo-ditelem svobody od všech bludných cest“.

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vy-světlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rám-ci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích pro-středcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

SYNKRETISMUS

(z řeckého *synkeránnymi* - smě-šovat) označuje splývání různoro-dých názorů a myšlenek. Je jedním z hlavních rysů ideologie */NEW AGE. Vstupuje do ní z */teosofie a */antroposofie, které pokládají křesťanství za vývojový stupeň dřív-ějších náboženství, který byl dále překonán novou */esoterikou. S při-chodem asijských náboženství na Západ vzniká „nadbytečná nabídka“ různých vyznání, na kterou NEW AGE reaguje tím, si libovolně vybírá myšlenky, postavy i praktiky z růz-ných náboženství, smazává jejich vzájemné rozdíly a propaguje ve

jmé-nu jakéhosi „nadkonfesního“ nábo-ženství odklon od formální přísluš-nosti k určitému vyznání, aniž by trvalo na tom, aby tato příslušnost byla skutečně přerušena (indiferen-tismus). Při spojování různorodých náboženských prvků se dává volné pole fantazii. Pokud jde o protichůd-né prvky, odvolává se NEW AGE na postupný vývoj úrovně „vhledu“ a stupně poznání. Synkretismus NEW AGE je záludný v tom, že může vy-volávat klamný dojem, jakoby mezi ním a křesťanstvím vlastně nebyl žádný zásadní rozpor.

Pokusy o harmonizaci určitých meditačních praktik s křesťanskou mystikou pronikly naopak i do kře-šťanství. Těmito „zlepšovacími návr-hy“ se zabývá posvátná kongregace pro otázky víry v dokumentu ze dne 15. října 1981, kde upozorňuje na rozpor mezi „cestou“ a „cílem“. Orientální meditační techniky a me-tody totiž směřují k osvobození bez Boha, k samospasení či s p l y n u t í s neosobním bohem */monistického pojetí apod., což je z křesťanského hlediska nepřijatelné.

AVETOUR

Medžugorje - 4. 12. - 10. 12. 94 (Neposkrvněné početí Panny Marie) 1.700,- Kč.

Medžugorje - 27. 12. - 2. 1. 95 (Nový rok s Ježíšem a Marií) 1.700,- Kč

IZRAEL - Svatá země - jedinečná pří-ležitost k životní pouti do země Ježíše Krista.

IZRAEL - 1. termín 17. 3. - 28. 3. 95 - 14.150,- Kč!

Doprava autobusem a lodí, zpět letecky, 7 dnů v Izraeli.

IZRAEL - 2. termín 28. 3. - 11. 4. 95 - 15.450,- Kč!

Doprava letecky, zpět lodí a autobusem, 9 dnů v Izraeli.

Vždy duchovní doprovod, průvodce, ubytování, snídaně, pojištění a víza.

Informace a přihlášky - Jiří

Chválek Družstevní 995 518 01 Dobruška tel. 0443-21929

JAK JSME DŘÍVE SLAVILI DOŽÍNKY - PODĚKOVÁNÍ ZA ÚRODU

Dnes, kdy si můžeme v obchodním domě makoupit v každém ročním období jakékoliv ovoce nebo zeleninu, kdy ovoce zůstává viset na stromech, protože je už žádný nechce (nebo se už žádnému nechce je trhat), bude těžko objevit smysl slavnosti poděkování za úrodu.

Když jsem byla malá, bylo ještě chleba nedostatek. Děti po žních na polích sbíraly zapomenuté klásky. Chléb byl hlavní potravinou: každý, kdo měl chléb, mohl ze srdce slavit poděkování za úrodu.

Ve vesnici mého mládí byla velká louka a na ní mnoho jabloní. Větve obtěžkané jablky visely až k zemi. My děti jsme tam chodily a sbíraly spadlé plody. Majitel byl podivín a neměl to rád. Ale jeho paní byla dobro-srdečná (ta měla víru živou, projevo-vanou skutky) a když viděla přes okno naše dětské obličejce a zářící oči, přišla - když její muž nebyl doma - a volala: „Nastavte zástěrky!“ A už se do nich sypala voňavá jablíčka.

Doma jsme je nechávali dlouho ležet, celý pokoj voněl jako léto. Otevřeným oknem proudila vůně lípy a později na podzim, když zrály ostružiny a sedláci vozili na vozíku velké dýně, byla jsem celá šťastná z této hojnosti a požehnání, které nám dá-val Bůh. (Tak nás to učili naši rodiče a já to předávala svým dětem a vnu-kům - někteří jejich kamarádi už za tím Boha neviděli, protože je doma i ve škole učili: Poručíme větru, deš-ti...)

V paměti mi zůstala vzpomínka na ty nádherné podzimní dny a na poděkování na sklizeň. Malá čiperná paní, co dělala kostelnici, obíhala už několik týdnů předtím hospodáře a hledala nejkrásnější astry a největší dýně. Selky přinášely vzorky všech plodů zahrady a pole a já kolikrát stála v té komoře „tety“ kostelnice a prohlížela si tu nádheru.

Dva dny před slavností se napekly velké kulaté bochníky chleba: ty leže-ly o slavnosti před oltářem, voňavé, krásně hnědé... Hlas varhan se mísil s

vůní chleba a květin a doprovázel naše děkovné písně Bohu-Stvořiteli. Vedle chleba ležely snopy obilí a zá-řivá žlut slunečnic. Ty slunečnice byly ve velkých hliněných džbánech. Celý kostel rozkvetl a voněl.

Po slavnosti rozdávaly selky tu krásu a dobroty léta těm, kteří nic neměli. My patřili mezi ně. (Neříkám: bohužel. Neměnila bych s těmi, co vidím dnes znuděné u plných stolů.) Byl to nepopsatelný pocit jít domů s plným košíkem ovoce a s velkým hnědým bochníkem křupavého chleba...

Byl to jeden z vrcholů roku. Celé jaro a léto člověk pečoval o malé sazeničky a teď jsme odnášeli domů plody.

Zářivé slunečné dny...to byl pod-zim, jaký od té doby nevidám. Ale modlím se k Bohu, dárci pravé ra-dosti, aby se vrátil do srdce našeho národa a provoněl radostí i dnešní léta a podzimy. Marie Čermáková

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno

